

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
Α΄ Γενικού Λυκείου
Α΄ Επαγγελματικού Λυκείου

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Πρόεδρος: Σωτήριος Γκλαβάς

**ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Παύλος Φ. Μάραντος

**Κώστας Ν. Θεριανός, Δρ. Επιστη-
μών της Αγωγής, Κοινωνιολόγος,
Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας
Εκπαίδευσης**

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

**Δρ. Χρήστος Πατσός, Σχολικός Σύμ-
βουλος Κοινωνιολόγων, Συντονι-
στής Επιτροπής Κρίσης**

**Αθανάσιος Ανδρέου, Οικονομολό-
γος, Med Οργάνωση και Διοίκηση
της Εκπαίδευσης, Διευθυντής 10ου
ΓΕΛ Λάρισας**

**Δρ. Γιώργος Μπίκος, Πολιτικός Ε-
πιστήμονας, Κοινωνιολόγος, Εκ-
παιδευτικός**

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Γιώτα Κωνσταντάτου, Φιλόλογος

**ΕΞΩΦΥΛΛΟ Πάυλος Φ. Μάραντος,
Κώστας Ν. Θεριανός**

**Σελιδοποίηση: Δώρος Παπαϊωαν-
νίδης, e-mail: info@eikastiko.gr**

**«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ
ΥΛΙΚΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ» της Πρά-
ξης «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (ΣΧΟΛΕΙΟ 21ου
αιώνα)-ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥ-
ΔΩΝ» ΜΕ ΚΩΔ. ΟΠΣ 295450, των
Αξόνων Προτεραιότητας 1, 2 και 3 –
ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ ΠΡΑΞΗ του ΕΠΙΧΕΙΡΗ-
ΣΙΑΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ «ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ»,
που συγχρηματοδοτείται από την
Ευρωπαϊκή Ένωση - Ευρωπαϊκό
Κοινωνικό Ταμείο και από Εθνικούς
Πόρους (ΕΣΠΑ 2007– 2013).**

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Παύλος Φ. Μάραντος
Κώστας Ν. Θεριανός**

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
Α' ΓΕΛ ΚΑΙ ΕΠΑ.Λ.
1ος τόμος**

Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**
**Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτο
Εκπαιδευτικής Πολιτικής**

Προσαρμογή:

**Αρμέντζιου Ασπασία, Μεταπτυχιακή
φοιτήτρια Ειδικής Αγωγής**

Επιμέλεια:

**Τουρνά Παναγιώτα, Μεταπτυχιακή
φοιτήτρια Ειδικής Αγωγής**

Επιστημονικός υπεύθυνος:

**Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του ΥΠ.Π.Ε.Θ.**

Υπεύθυνη του έργου:

**Μαρία Γελαστοπούλου,
Μ.Εδ. Ειδικής Αγωγής**

Τεχνική υποστήριξη:

**Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής**

**Συγγραφείς Προδιαγραφών
προσαρμογής των βιβλίων για το
Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτι-
κής:**

**Γιώργος Βουγιουκλίδης,
Δάσκαλος Ειδικής Αγωγής**

**Γελαστοπούλου Μαρία,
Εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής**

**Γκυρτής Κωνσταντίνος,
Καθηγητής Πληροφορικής**

**Αξιολόγηση και τελικός έλεγχος
των προσαρμογών:**

**Γελαστοπούλου Μαρία,
Εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής, ΙΕΠ**

**Γκυρτής Κωνσταντίνος,
Καθηγητής Πληροφορικής στη
Δ/βάθμια Εκπαίδευση**

Προλογικό Σημείωμα

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, «Κανένας δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει ότι ο νομοθέτης πρέπει να φροντίσει πάρα πολύ για την εκπαίδευση των νέων, στις πόλεις, αφού αν αυτό δεν γίνει, καταστρέφονται και τα πολιτεύματα. Γιατί η αγωγή του πολίτη πρέπει να είναι σύμφωνη με το πολίτευμα, εφόσον το πνεύμα που διέπει κάθε είδος πολιτεύματος, όχι μόνο συνήθως τα διαφυλάσσει αλλά και τα εγκαθιστά αμέσως από την αρχή. Έτσι το δημοκρατικό πνεύμα διαφυλάσσει και εγκαθιστά το δημοκρατικό πολίτευμα και το ολιγαρχικό πνεύμα το ολιγαρχικό πολίτευμα. Και πάντοτε το καλύτερο πνεύμα είναι η αιτία του καλύτερου πολιτεύματος.

Από τα παραπάνω έγινε φανερό πως υπάρχει κάποια παιδεία που

πρέπει να διδάξουμε στους γιους μας, όχι επειδή έχει πρακτική σκοπιμότητα, ούτε επειδή είναι αναγκαία, αλλά επειδή είναι επάξια ελεύθερων και με καλή αγωγή πολιτών». (Αριστοτέλης, Πολιτικά)

Η μαθητεία στη δημοκρατία, η μαθητεία σε βασικές πολιτικές αξίες είναι απαραίτητη. Αν θέλουμε να επιβιώσει η δημοκρατία και όσα αυτή κομίζει είναι απαραίτητο η πολιτεία και ειδικότερα το σχολείο να ενδιαφερθεί για την πολιτική παιδεία του πολίτη. Να ενδιαφερθεί για τη διαμόρφωση ελεύθερων και υπεύθυνων πολιτών, γιατί χωρίς πολίτες δεν μπορεί να σταθεί η πολιτεία και η δημοκρατία. Βέβαια, η δημοκρατία είναι τρόπος ζωής και ως εκ τούτου πολλοί παράγοντες τη διαμορφώνουν, αλλά το σχολείο συνεχίζει να είναι κυρίαρχος παρά-

γοντας διαμόρφωσης της πολιτικής συνείδησης. Άλλωστε, η δημοκρατία προϋποθέτει επαρκή παιδεία, ώστε οι πολίτες να είναι ικανοί να κατανοούν και να κρίνουν, να σέβονται και να υπερασπίζονται τη δημοκρατία. Ζητούμενο είναι οι σημερινοί μαθητές να αποκτήσουν μια δημοκρατική πολιτική παιδεία, με πολιτικές αρετές, που θα κληθούν να προτείνουν και να εφαρμόσουν, σε κάθε τους βήμα, ως αυριανοί πολίτες και πολιτικοί.

Το πρόβλημα της δημοκρατίας είναι πρόβλημα παιδείας. Το μάθημα «Πολιτική Παιδεία» είναι εκείνο που κατ' εξοχήν εμπεριέχει κοινωνικές και πολιτικές αξίες, με τις οποίες επιδιώκει να κοινωνικοποιήσει και να πολιτικοποιήσει τους μαθητές. Αξίες που σχετίζονται με το ρόλο και την ιδιότητα του πολίτη.

Με πολιτικές αξίες όπως η ελευθερία, η ειρήνη, η δημοκρατία, το μέτρο, η ισότητα, η δικαιοσύνη, η αλληλεγγύη, ο διάλογος.

Το μάθημα «Πολιτική Παιδεία» είναι πρωτίστως μια μαθητεία στη δημοκρατία. Σκοπός του είναι να διαμορφώσει έναν ελεύθερο, υπεύθυνο και ενεργό πολίτη, ο οποίος έγκαιρα και με επίγνωση θα κατανοήσει τη σημασία και την αξία της δημοκρατίας, θα σέβεται τους πολιτειακούς θεσμούς, θα αγαπά και θα αγωνίζεται για τη δημοκρατία και την πολιτεία. Έναν πολίτη με πολιτική συνείδηση και κριτική σκέψη, ώστε να συμμετέχει ενεργά στο τοπικό, εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι.

Σκοπός είναι ο αγώνας και η αγωνία για μια καλύτερη κοινωνία,

για έναν καλύτερο κόσμο, το αέναο και ανεξάντλητο ενδιαφέρον για την πολιτική, γιατί είναι σπουδαία δραστηριότητα, που δίνει χαρά και νόημα στη ζωή, γιατί είναι «ό,τι οργανωτικά ευγενέστερο φαντάστηκε ο άνθρωπος για να υπηρετήσει τους άλλους».

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε με πολλή αγάπη για την πολιτεία και για τη δημοκρατία, αλλά και για τους μαθητές. Θα έχει επιτύχει το σκοπό του αν αποδειχθεί χρήσιμο για τη μαθητική σας πορεία αλλά και για τη μετέπειτα ζωή σας.

Οι Συγγραφείς

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ώρες 5

1.1 Άνθρωπος: κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό ον

1.2 Η πόλις και ο πολίτης

1.3 Η πολιτική τέχνη

1.4 Ο πολιτικός - Οι ιδιότητες του πολιτικού

1.5 Η οικονομία

1.5.1 Κοινωνία, πολιτεία και οικονομία: αμφίδρομες σχέσεις

1.5.2 Από την οικονομία του οίκου στην οικονομία της πόλης.

Στόχοι: οι μαθητές/τριες να μάθουν:

- Να αναλύουν τη δυναμική αλληλεξάρτηση της κοινωνίας - πολιτείας**

- οικονομίας.
- Να προσεγγίζουν συνθετικά την έννοια του πολίτη.
- Να ενδιαφέρονται και να εφαρμόζουν την πολιτική τέχνη.
- Να εξηγούν τον ρόλο και τα χαρακτηριστικά του πολιτικού και να αξιολογούν τις δραστηριότητές του.
- Να αξιολογούν τα λόγια και τις πράξεις των πολιτικών.
- Να εξηγούν τη λειτουργία της οικονομίας και τις σχέσεις κοινωνίας-πολιτείας και οικονομίας.

Βασική ορολογία

- αντιπραγματισμός
- άτομο
- αυθεντικό νόμισμα
- θεμελιώδες πολιτικό πρόβλημα
- καταμερισμός εργασίας

- κοινωνία
- κοινωνική ομάδα
- κοινωνικό, οικονομικό, πολιτικό
ον
- οικονομία οίκου
- οικονομία πόλης
- πόλις
- πολίτης
- πολιτικές αξίες
- πολιτικές αρετές
- πολιτική συμμετοχή
- πολιτική τέχνη
- πολιτικό ήθος
- πολιτικός
- πολιτικός ηγέτης
- ρόλος πολιτικού
- σχέσεις ανταγωνισμού
- σχέσεις συνεργασίας

1.1 Άνθρωπος: κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό ον

Ο Αριστοτέλης αναφέρει ότι «ο άνθρωπος από τη φύση του είναι πολιτικό ον» (Ηθικά Νικομάχεια), και συμπληρώνει ότι «ο άνθρωπος δεν είναι μόνο πολιτικό ον, αλλά και οικονομικό και κοινωνικό» (Ηθικά Ευδήμεια). Δηλαδή, μετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή.

«Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του κοινωνικό ον και όποιος μπορεί να ζήσει εκτός κοινωνίας είναι ή θηρίο ή Θεός» (Αριστοτέλης, Πολιτικά). Ο άνθρωπος έχει ανάγκη την συνύπαρξη και την συνοίκηση, διότι στην κοινωνία και μέσα από τη συνεργασία με τους συνανθρώπους του μπορεί να ικανοποιήσει

τις ανάγκες του (τροφή, κατοικία, ένδυση κτλ.).

Ο άνθρωπος γεννιέται με ορισμένα βιολογικά χαρακτηριστικά (φύλο, χρώμα ματιών, χρώμα δέρματος, σωματική κατασκευή κτλ.). Η ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, της μόρφωσής του, των ικανοτήτων του, των αξιών που πιστεύει κτλ. οφείλεται στην κοινωνική ζωή, στην αλληλεπίδρασή του με την κοινωνία. Το ερώτημα αν προϋπάρχει ο άνθρωπος ή η κοινωνία στερείται νοήματος. Άνθρωπος και Κοινωνία διαμορφώνονται ταυτόχρονα και συνεχώς, δίχως να προϋπάρχει το ένα έναντι του άλλου, μέσα και διαμέσου της δυναμικής αλληλεπίδρασής τους τόσο μεταξύ τους, όσο και με τη φύση.

Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.)

**«Μια και η πόλη (κοινωνία) αποτελείται από πλήθος ανθρώπους, πρέπει να τους οδηγεί με την παιδεία στην κοινότητα και στην ενότητα».
(Αριστοτέλης, Πολιτικά)**

Μέχρι το πρόσφατο παρελθόν, κυρίαρχη άποψη ήταν ότι το άτομο ως ξεχωριστό πρόσωπο δεν παίζει ρόλο στο ιστορικό γίνεσθαι. Η «Θεία Πρόνοια», η «ιδέα της προόδου», η «πορεία προς κάποιο τέρμα» (φιναλισμός) θεωρούνταν οι αφηρημένες κινητήριες δυνάμεις της κοινωνίας. Δηλαδή, τα πάντα

διέπονται από μια νομοτέλεια, εξηγούνται από κοινωνικούς και οικονομικούς νόμους, από απρόσωπες κοινωνικές δυνάμεις. Αυτός ο άκρατος ντετερμινισμός (προκαθορισμός) δε γίνεται σήμερα αποδεκτός. Το τέλος του 20ού αιώνα επανέφερε στο προσκήνιο το ρόλο της προσωπικότητας στο ιστορικό γίνεσθαι. Ο ρόλος του Νέλσον Μαντέλα στην κατάρρευση του απαρτχάιντ (πολιτική φυλετικών διακρίσεων) και ο ρόλος του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ στην κατάρρευση της ΕΣΣΔ, αποδεικνύουν ότι δεν αρκούν οι «κοινωνικοί νόμοι» και οι «κοινωνικές δυνάμεις», αλλά χρειάζονται και τα συγκεκριμένα πρόσωπα που θα μπορέσουν την κατάλληλη στιγμή να προωθήσουν και να εκφράσουν τα αιτήματα της εποχής τους.

Κάθε χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα της διαρκούς αλληλεπίδρασης βιολογικού και κοινωνικού παράγοντα. Μόνο ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα σκέψης-κρίσης-ομιλίας, δυνατότητα η οποία αναπτύσσεται στην κοινωνία. Μόνο ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα να επεμβαίνει στη φύση και να την αλλάζει, αλλάζοντας ταυτόχρονα και τον εαυτό του, να δημιουργεί κοινωνία και κοινωνικές σχέσεις, να διαμορφώνει το μέλλον του.

Κοινωνία είναι σύνολο ανθρώπων που έχει τα εξής χαρακτηριστικά:
α) Οργάνωση. Η κοινωνία δεν είναι τυχαίο σύνολο ανθρώπων. Τα μέλη της συνδέονται με σχέσεις, οι οποίες ρυθμίζονται από κανόνες άγραφους και γραπτούς (νόμοι).

β) Αυτοτέλεια. Αυτό το σύνολο ανθρώπων είναι ξεχωριστό από κάποιο άλλο σύνολο, έχει όρια και αυτοτέλεια που το κάνουν να είναι διαφορετικό. Κάθε τέτοιο σύνολο περιλαμβάνει άλλα υποσύνολα (οικογένεια, ομάδες, τάξεις κτλ.).

γ) Διάρκεια. Η κοινωνία έχει συνέχεια στον χρόνο. Η διάρκειά της δεν εξαρτάται από τη διάρκεια της ζωής των μελών της.

δ) Ταυτότητα. Αυτό το σύνολο ανθρώπων έχει ξεχωριστή συλλογική ταυτότητα. Έχει συνείδηση ότι έχει δική του οργάνωση, αυτοτέλεια, διάρκεια, ότι είναι ένα ξεχωριστό σύνολο.

ε) Διαφοροποίηση. Η κοινωνία δεν είναι ενιαίο και ομοιογενές σύνολο ανθρώπων. Αποτελείται από ομάδες, οι οποίες πολλές φορές έχουν αντίθετα συμφέροντα. Δεν υπάρ-

χουν μόνο σχέσεις συνεργασίας στην κοινωνία. Υπάρχουν και σχέσεις ανταγωνισμού και εκμετάλλευσης μεταξύ των μελών, διαφορετικών ομάδων κτλ. Το ερώτημα είναι αν η συμπεριφορά (δράση, δημιουργία κτλ.) του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα έμφυτων, δηλαδή κληρονομικών παραγόντων, ή είναι αποτέλεσμα επίκτητων, δηλαδή περιβαλλοντικών παραγόντων. Παλιότερα, κυριαρχούσε η αντίληψη ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου προσδιορίζεται κυρίως από έμφυτους παράγοντες (τάσεις, ροπές, κλίσεις κτλ.) και δευτερευόντως από παράγοντες του περιβάλλοντος (οικογένεια, σχολείο, εργασία κτλ.). Σήμερα, οι κοινωνικές επιστήμες υποστηρίζουν ότι η προσωπικότητα του ανθρώπου διαμορφώνεται μέσα από την αλληλεπί-

δρασή του με την κοινωνία. Δεν υπάρχουν άνθρωποι χωρίς την κοινωνία και κοινωνία χωρίς ανθρώπους. Ανάμεσα στο άτομο και στην κοινωνία υπάρχει μια σχέση διαρκούς αλληλεπίδρασης. Ο άνθρωπος είναι δημιουργός και δημιουργήμα της κοινωνίας.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι κάθε άνθρωπος έχει τη δική του προσωπικότητα, το «Εγώ» του. Η προσωπικότητα είναι αποτέλεσμα της διαδικασίας κοινωνικοποίησης, της αλληλεπίδρασης του ατόμου με την κοινωνία. Έξω από την κοινωνία και χωρίς την αλληλεπίδραση μαζί της, είναι αδύνατον ο άνθρωπος να αναπτύξει ικανότητες και δεξιότητες, να αποκτήσει γνώσεις, να μάθει τρόπους συμπεριφοράς κτλ.

Όμως, η ένταξη του ατόμου στην κοινωνία δεν είναι μια διαδικασία παθητική. Η κοινωνία δεν δίνει στο άτομο μηνύματα και αυτό τα δέχεται παθητικά. Κάθε άνθρωπος δέχεται, προσαρμόζει ή και απορρίπτει τα μηνύματα (κανόνες, αξίες κτλ.) που εκπέμπονται από την κοινωνία. Το άτομο λειτουργεί όχι μόνο ως δέκτης αλλά και ως πομπός, που σημαίνει ότι δέχεται αλλά και στέλνει μηνύματα στην κοινωνία. Αυτό σημαίνει ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου, όπως αυτή εκδηλώνεται στην καθημερινή ζωή (φαγητό, ντύσιμο, παιχνίδι, μουσική, διάβασμα κτλ.), είναι συγχρόνως ατομική και κοινωνική.

**Γεώργιος Ιακωβίδης,
Παιδική Συναυλία,
Εθνική Πινακοθήκη.**

«Περί το έτος 1540 εξαφανίσθηκε από αμέλεια των γονιών του ένα παιδάκι τριών ετών από ένα χωριό της Έσσης. Μετά από χρόνια παρατήρησαν οι χωρικοί, ότι μαζί με τους λύκους έτρεχε ένα τετράποδο ζώο διαφορετικό που έμοιαζε με άνθρωπο. Το παιδί συλλαμβάνεται και οδηγείται στον δούκα του Kassel. Στην αυλή του ηγεμόνα αποσπάται, τρέχει, φεύγει, κρύβεται κάτω από το τραπέζι, από όπου έριχνε άγρια βλέμματα και έβγαζε φοβερές κραυγές. Ο ηγεμόνας διέταξε να το αναθρέψουν μεταξύ των ανθρώπων. Το άγριο ζώο αρχίζει σιγά-σιγά να γίνε-

ται ήμερο, έπειτα να ορθώνεται στα πισινά πόδια και να βαδίζει, τέλος να ομιλεί λογικά και να γίνεται άνθρωπος. Στη συνέχεια, διηγούνταν το παιδί, όσο μπορούσε να θυμηθεί, ότι το άρπαξαν οι λύκοι και έπειτα έβγαине μαζί τους στο κυνήγι». (Αντώνης Δανασσής-Αφεντάκης, Θεματική της Παιδαγωγικής Επιστήμης, Αθήνα 1985)

1.2 Η πόλις και ο πολίτης

Ο όρος «πολιτεία» είναι αρχαιοελληνικός, σημαίνει το δημοκρατικό πολίτευμα και προέρχεται από τον

Αριστοτέλη. Ο όρος «κράτος» εμφανίζεται με τη σύγχρονή του έννοια, τον 15ο αιώνα. Στην αρχαία Ελλάδα το νόημά του αφορούσε την έννοια της δύναμης-ισχύος. Επιπλέον, σημειώνεται ότι στην κλασική αρχαιότητα δεν υπάρχει διάκριση κοινωνίας και πόλης-πολιτείας.

**Θεόφιλος
Ο Περικλής
από της Πνυκός
δικαιολογών
χάριν της Ακρο-**

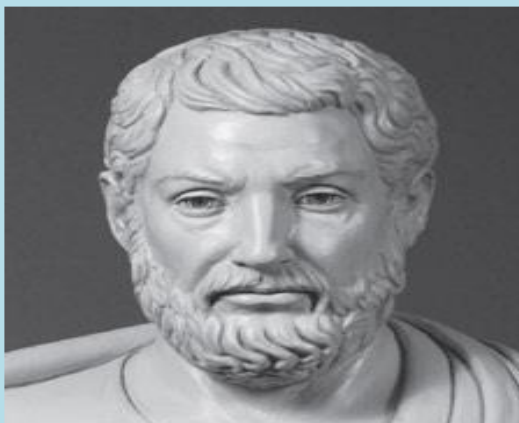
**πόλεως δαπάνας», Μουσείο Θεόφι-
λου, Μυτιλήνη.**

**Όταν οι άνθρωποι θέλησαν να
δημιουργήσουν την «πόλιν», ο Δίας
έστειλε τον Ερμή με δώρα θεϊκά:**

την αιδῶ (αίσθηση ντροπής) και τη δίκην (αίσθηση δικαιοσύνης).

«Δεν υπάρχει πολιτισμένο έθνος που να μην έχει επηρεαστεί από την αρχαία ελληνική πόλη και όλες τις αξίες, πνευματικές, θεσμικές, κοινωνικές, καλλιτεχνικές, που γεννήθηκαν σε αυτήν, αρχίζοντας από την ίδια την έννοια της πολιτικής». (Greco E.)

«Πολίτης, με την πιο ακριβή σημασία του όρου, είναι εκείνος που έχει το δικαίωμα να γίνεται δικαστής και άρχοντας». («Πολίτης, δι' απλώς ουδέν των άλλων ορίζεται ή τω μετέχειν κρίσεως και αρχής»). (Αριστοτέλους, Πολιτικά)

Κλεισθένης

**Αθηναίος πολιτικός του 6ου αι. π.Χ.
Έθεσε τις βάσεις για το δημοκρατι-
κό πολίτευμα της Αθήνας. Έδωσε
όλη την εξουσία στην Εκκλησία του
Δήμου και καθιέρωσε τον οστρακι-
σμό για να προστατεύσει το πολί-
τευμα.**

**Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, η
πόλη αποτελεί επέκταση της οικίας
και της κώμης. Κώμη είναι «η εκ
πλειόνων οικιών κοινωνία», ενώ
πόλη είναι «η εκ πλειόνων κωμών
κοινωνία». Αποτελεί τον τελευταίο
κρίκο της αλυσίδας: οικία-γένος-
φατρία-φυλή-πόλις. Η πόλη περι-
λαμβάνει, εκτός των άλλων, και
τους χώρους συνάθροισης των πο-
λιτών που διευκολύνουν τη συλ-
λογικότητα, και γι' αυτό γίνονται
αντικείμενο φροντίδας, σε αντίθεση**

με τις κατοικίες, τους κλειστούς ιδιωτικούς χώρους.

Ο Θουκυδίδης αναφέρει «άνδρες γαρ πόλις». Δηλαδή, η πόλη είναι κοινότητα ανθρώπων, οι οποίοι συγκροτούν την πόλη-κράτος. Η πόλη έχει υποχρέωση να εξασφαλίζει ευδαιμονία σε όλους τους πολίτες, αλλά και οι πολίτες έχουν υποχρέωση να προστατεύουν την πόλη. Πρωταρχικός στόχος του πολίτη είναι η σωτηρία της κοινωνίας και της πόλης, αφού στο πλαίσιο της πόλης συγκροτείται η κοινωνία.

Κάθε πόλη-κράτος ήταν υπερήφανη για τον πολιτισμό της. Είναι χαρακτηριστικό πως ο Περικλής στον Επιτάφιο Λόγο του αναφέρει: «η πόλη μας είναι σχολείο της Ελλάδας».

Η δημοκρατική πόλη καταφέρει να επιτύχει την ισορροπία, καταφέρει να μην θυσιάσει τον πολίτη στο βωμό της πόλης, αλλά και να μην υποτάξει την πόλη στην αυθαιρεσία και ιδιοτέλεια του πολίτη. Αυτό είναι το επίτευγμα της ελληνικής πόλης: Να αποδεχτεί χωρίς να εξαφανίσει τις διαφορές, να κατανοήσει την ανθρώπινη φύση για φιλοπρωτία και να τη διοχετεύσει έτσι ώστε αυτή η τάση να υπηρετήσει το κοινό καλό. Μια τέτοια πόλη θα γεννήσει πνεύματα όπως τον Σωκράτη και θα δημιουργήσει έργα όπως τον Παρθενώνα. Βέβαια, ο Σωκράτης καταδικάσθηκε από την ίδια την πόλη που τον γέννησε, και αυτό συνέβη διότι είχε αρχίσει η παρακμή της πόλης. Αλλά, τόσο ο Σωκράτης, όσο και ο Παρθενώνας έμειναν στην παγκόσμια ιστορία σύμβολα

της συνέπειας και της τελειότητας αντίστοιχα. Γενικότερα, το αρχαιο-ελληνικό «θαύμα» είναι έργο ανθρώπων, οι οποίοι δημιούργησαν ορισμένες κοινωνικές συνθήκες στο πλαίσιο της πόλης. Είναι δημιούργημα του δημοκρατικού πολιτεύματος. Πολλές σύγχρονες αξίες, όπως η δημοκρατία, η ελευθερία, η ισότητα, η δικαιοσύνη, ο ορθός λόγος, ο σεβασμός των νόμων κτλ., είναι δημιούργημα της πόλης-κράτους. Πολλές έννοιες που αφορούν την πολιτική δημιουργήθηκαν από τους Έλληνες. Από την ελληνική γλώσσα πέρασαν στις άλλες γλώσσες.

Η πόλη-κράτος γεννήθηκε σε αυτόν εδώ τον τόπο, στην αρχαία Ελλάδα. Θεωρείται γεγονός υψίστης κοσμοϊστορικής σημασίας, διότι για πρώτη φορά στην ιστορία της αν-

θρωπότητας γεννιέται στο πλαίσιο της πόλης η έννοια του πολίτη και της πολιτικής. Πολίτης είναι εκείνος που έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση συμμετοχής στα κοινά, εκείνος που μετέχει στην εξουσία και στην απονομή της δικαιοσύνης. Είναι εκείνος που εκλέγει και εκλέγεται με τη σειρά του, εκείνος που γνωρίζει να κυβερνά και να κυβερνιέται. Ο πολίτης, κυρίως στην Αθήνα των κλασικών χρόνων, καταλαμβάνει διάφορα αξιώματα (βουλευτής, δικαστής, στρατηγός κτλ.) και ασκεί πολιτική. Στην αρχαία Αθήνα κάθε πολίτης που συμμετέχει ενεργά, που εκφέρει δημόσιο λόγο, επηρεάζει τις πολιτικές εξελίξεις. Η έννοια «πολίτης» είναι τίτλος τιμής, είναι «αξίωμα με απεριόριστη διάρκεια». (Αριστοτέλης, Πολιτικά).

Ύψιστη αρετή του πολίτη είναι η ικανότητα του άρχειν και άρχεσθαι. Γι' αυτό είχε μεγάλη σημασία η αγωγή του πολίτη, δηλαδή η διάπλαση ελεύθερων και υπεύθυνων πολιτών, καθώς και η εναλλαγή στην εξουσία, ώστε να αποτρέπεται η δυνατότητα κυριαρχίας κάποιου.

Πρέπει, όμως, να επισημανθεί ότι η αρχαία ελληνική δημοκρατία αφορούσε μόνο άνδρες και μόνο ελεύθερους πολίτες. Οι δούλοι και οι γυναίκες δε συμμετείχαν στα κοινά. Οι πόλεις είχαν, πολλές φορές, αντίθετα συμφέροντα. Είχαν, επίσης, κοινωνικά προβλήματα, ανισότητες, κοινωνικές αντιθέσεις ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς, ελεύθερους και δούλους. Γι' αυτό και προκλήθηκαν πόλεμοι ανάμεσα στις πόλεις και συγκρούσεις στο εσωτερικό των πόλεων (εξεγέρσεις,

στάσεις κτλ.). Η εικόνα ενός ενιαίου αρχαίου ελληνικού κόσμου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ένα συγκεκριμένο συμβόλαιο ένωνε την πόλη και τον πολίτη. Αυτό το συμβόλαιο αποτυπώνεται στον «ὄρκο του πολίτη» που έδινε κάθε πολίτης όταν ενηλικιώνόταν και αποκτούσε πολιτικά δικαιώματα.

Περικλής Πανταζής,
Άρειος Πάγος,
Εθνική Πинаκοθήκη.

Οι Αθηναίοι όταν γίνονταν 18 ετών παρουσιάζονταν στην Εκκλησία του Δήμου στην Πνύκα και έδιναν τον παρακάτω όρκο:

«Δεν θα ατιμάσω αυτά τα ιερά όπλα δε θα εγκαταλείψω το σύντροφό μου στη μάχη·θα πολεμήσω για τους θεούς μου και για την εστία μου, μόνος ή μαζί με άλλους. Δε θα επιτρέψω να μικρύνει η πατρίδα, αλλά θα την αφήσω πιο μεγάλη και πιο δυνατή από ό,τι την παρέλαβα. Θα υπακούσω στις διαταγές που θα μου δώσει η σωφροσύνη των αρχόντων. Θα συμμορφωθώ με τους νόμους που ισχύουν και με αυτούς που θα ψηφίσει ο λαός με κοινή συμφωνία· εάν κάποιος θελήσει να ανατρέψει αυτούς τους νόμους ή να μην υπακούσει σε αυτούς, δε θα το ανεχθώ, αλλά θα πολεμήσω για αυτούς, μόνος ή μαζί με άλλους. Θα σεβαστώ τις λατρείες των πατέρων μου».

(Στοβαίος, Ανθολόγιον)

«Ο δούλος, εξ ορισμού, είναι ένας άνθρωπος χωρίς δικαιώματα [...]

στην αρχαιότητα η δουλεία έδινε την καλύτερη ίσως δυνατή απάντηση, στο καθαρά οικονομικό επίπεδο [...] οι δούλοι ήταν διαθέσιμοι σε μεγάλους αριθμούς και σε τιμές καταπληκτικά χαμηλές, [...] η δουλεία αύξησε το πλεόνασμα στα χέρια της ιδιοκτήτριας τάξης τόσο πολύ όσο δεν θα μπορούσε να το είχε πετύχει διαφορετικά, και αποτελούσε, επομένως, μια βασική προϋπόθεση των υπέροχων επιτευγμάτων του κλασικού πολιτισμού». (Τζ. Ε. Μ. ντε Σαιντ Κρουά, Ο Ταξικός Αγώνας στον Αρχαίο Ελληνικό Κόσμο, εκδ. Ράππα, Αθήνα 1986, σ.68)

1.3 Η πολιτική τέχνη

«Άρα πολιτική για μας σημαίνει αγώνα για να μετάσχουμε στην εξουσία ή για να επηρεάσουμε τη

διανομή της εξουσίας, είτε μεταξύ κρατών είτε μεταξύ ομάδων μέσα σε ένα κράτος». (Μαξ Βέμπερ, Η Πολιτική ως Επάγγελμα)

Κάθε πολίτης ασκεί πολιτική.

Αλλά τι σημαίνει πολιτική;

Πολιτική είναι η τέχνη και η επιστήμη της διακυβέρνησης.

Πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού και όχι του επιθυμητού.

Πολιτική είναι η ενεργός συμμετοχή του πολίτη στα κοινά.

Πολιτική είναι η κοινή και συντονισμένη δράση μεμονωμένων ατόμων ή ομάδων με σκοπό την επιτυχία στόχων που αφορούν το κοινωνικό σύνολο.

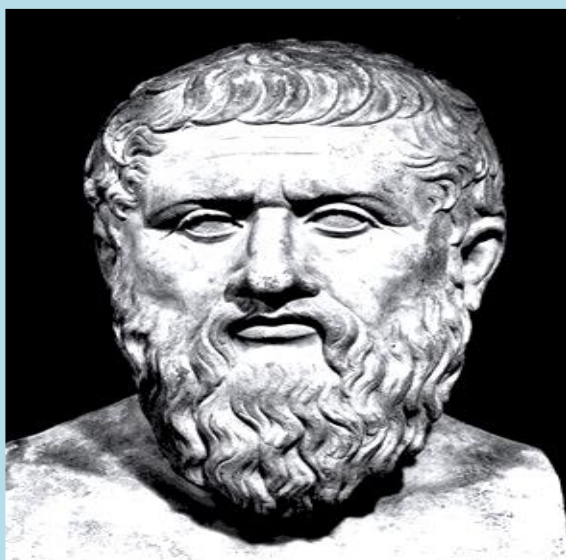
Πολιτική είναι η επιλογή ενός μέσου / μέτρου για την επιτυχία ενός σκοπού / στόχου.

Πολιτική είναι ο αγώνας για την απόκτηση, την άσκηση και την κατανομή της εξουσίας.

Πολιτική είναι οτιδήποτε σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με την οργάνωση και τη λειτουργία της εξουσίας, άρα με την οργάνωση και λειτουργία κάθε κοινωνίας.

Το θεμελιώδες πρόβλημα της πολιτικής είναι το εξής: περισσότερη ισότητα (δικαιοσύνη) ή περισσότερη αποτελεσματικότητα; Επιπλέον, η πολιτική υπηρετεί αξίες ή συμφέροντα; Το ερώτημα τέθηκε στην αρχαία Ελλάδα και συνεχίζει να υφίσταται. Η πολιτική είναι μέσο πραγμάτωσης αξιών που οδηγούν την πόλη σε πρόοδο ή είναι πεδίο σύγκρουσης ομάδων με διαφορετικά συμφέροντα; Για τους Έλληνες (Σωκράτης, Πλάτων, Αριστοτέλης κτλ.), η πολιτική δεν έχει σκοπό να

εξουσιάζει, ούτε να εξυπηρετεί συμφέροντα, αλλά να υπηρετεί αξίες. Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, η πολιτική πρέπει να υπηρετεί το κοινό συμφέρον. Άρα, εξυπηρετεί και αξίες και ένα συμφέρον: αυτό που αποκαλούμε δημόσιο συμφέρον. Επιπλέον, ο Σωκράτης σύνδεσε την πολιτική με την ηθική, υποστηρίζοντας ότι η πολιτική είναι μέγιστη τέχνη και καλλίστη αρετή, γι' αυτό στόχος της πολιτικής οφείλει να είναι η ηθική βελτίωση των πολιτών.

**Πλάτων
(427-347 π.Χ.)**

«Η αληθινή πολιτική τέχνη δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για το ατομικό αλλά για το κοινό συμφέρον, διότι το ατομικό διασπά, ενώ το κοινό ενώνει την πολιτεία». (Πλάτων, Νόμοι)

«Τελικός σκοπός κάθε επιστήμης και τέχνης είναι το αγαθό. Και αγαθό στην πολιτική είναι η δικαιοσύνη, δηλαδή το κοινό συμφέρον». (Αριστοτέλης, Πολιτικά)

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, η πολιτική είναι αρχιτεκτονική επιστήμη, γιατί αυτή καθορίζει ποιες επιστήμες είναι απαραίτητες για την πολιτεία, ποιες πρέπει να μαθαίνει καθένας και ως ποιο σημείο. Γι' αυτό και οι πιο αξιόλογες επιστήμες, όπως η στρατηγική, η οικονομική, η ρητορική υποτάσσονται στην πολιτική. Επιπλέον, η πολιτική χρησιμοποιεί όλες τις άλλες

πρακτικές επιστήμες και εκτός απ' αυτό, νομοθετεί τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάνουμε. Η πολιτική χρησιμοποιεί ως εργαλεία τη λογική, τη διαλεκτική, τη ρητορική, εργαλεία που ταιριάζουν στη φύση του ανθρώπου. Γι' αυτό η πολιτική είναι υπόθεση όλων. Στην πολιτική όλες οι γνώμες είναι, κατ' αρχήν, ισοδύναμες και μόνο ο διάλογος θα αποκαλύψει την πιο συμφέρουσα.

Ο άνθρωπος χωρίς αξίες είναι άγριο ον. Το ίδιο και η πολιτική, χωρίς αξίες είναι πανουργία. Η ελευθερία, η ισότητα, η δικαιοσύνη, ο νόμος, το μέτρο, η συμμετοχή, ο διάλογος, αποτελούν βασικές πολιτικές αξίες. Ειδικότερα, όσον αφορά τη συμμετοχή, είναι η «μετοχή» του πολίτη στα κοινά, τα αξιώματα, τις τιμές, τη διακυβέρνηση, την ε-

ξουσία, τις αποφάσεις. Η ουσία της αθηναϊκής δημοκρατίας έγκειται στη συμμετοχή των πολιτών, η οποία αποτελεί συνάμα δικαίωμα και υποχρέωση. Και όποιος δε συμμετέχει θεωρείται ιδιώτης (που σημαίνει στην αρχαία ελληνική γλώσσα, άχρηστος -βλ. και την αγγλική λέξη idiot που πήρε το νόημά της, αν και κάπως παραλλαγμένο, από την αρχαιοελληνική λέξη «ιδιώτης»). Ο πολίτης συμμετέχει στην Εκκλησία του Δήμου, τη βουλή, τη δικαιοσύνη, τα δημόσια αξιώματα.

Όσοι αναλάμβαναν δημόσιο αξίωμα, πριν αναλάβουν τα καθήκοντά τους, υφίσταντο προληπτικό έλεγχο, περνούσαν από «δοκιμασία». Κάθε υποψήφιος άρχοντας έπρεπε να αποδείξει ότι επιτελούσε τις υποχρεώσεις του ως πολίτης, δηλαδή ότι σεβόταν τους θεούς,

σεβόταν τους γονείς, είχε εκπληρώσει τη στρατιωτική θητεία, πλήρωνε τους φόρους κτλ. Αλλά και κατά τη διάρκεια των καθηκόντων τους, ο έλεγχος ήταν καθημερινός από την Εκκλησία του Δήμου και επίσης, στο τέλος κάθε χρόνου, από τη Βουλή. Ειδικά όσοι άρχοντες διαχειρίζονταν δημόσιο χρήμα, στο τέλος της θητείας τους, έδιναν λόγο για τις δαπάνες στους λογιστές.

Η πολιτική γεννήθηκε επειδή υπάρχουν περισσότερες επιλογές (λύσεις) για κάποιο πρόβλημα. Η πολιτική δίνει συγκεκριμένες απαντήσεις σε συγκεκριμένα ερωτήματα / προβλήματα. Η «καλή» πολιτική απαιτεί: πρώτον, σαφή καθορισμό του σκοπού. Δεύτερον, εύρεση των πιο κατάλληλων μέσων-μέτρων που υλοποιούν τον σκοπό. Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες

σκοπός και μέσα συγκρούονται. Ωστόσο, «ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα».

Επιπλέον, στην πολιτική δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία το λέγειν αλλά το πράττειν. Παράλληλα, η πολιτική δεν κρίνεται από τις προθέσεις αλλά από το αποτέλεσμα. Όμως, πολλές φορές, οι πολιτικές αποφάσεις αργούν να δώσουν καρπούς, θετικούς ή αρνητικούς. Έτσι π.χ. μια «πολιτική» για την παιδεία, την υγεία, την ανεργία κτλ. θα δώσει αποτελέσματα μετά από χρόνια (π.χ. 5-10 χρόνια). Μετά από τόσα χρόνια είναι δύσκολο να διαπιστωθεί αν το αποτέλεσμα οφείλεται στην πολιτική αυτή καθαυτή ή σε άλλους παράγοντες (ανάπτυξη της οικονομίας, ενέργειες άλλων προσώπων, έμμεσες επιδράσεις από αλλαγές σε άλλους θεσμούς κτλ.).

Η πολιτική ρυθμίζει την οργάνωση της κοινωνίας, δίνει λύσεις σε προβλήματα. Από τη ρύθμιση αυτή άλλοι ευνοούνται, άλλοι όχι. Ζητούμενο είναι να υπάρξει αυτή η πολιτική, που θα φέρει το μέγιστο καλό στον μέγιστο αριθμό ανθρώπων. Σε κάθε πολιτεία σε κάθε εποχή, η πολιτική πάντοτε θα είναι χώρος αντιπαράθεσης ατομικών ή ομαδικών συμφερόντων. Η άσκηση της εξουσίας πάντοτε θα είναι πρόκληση για περισσότερη εξουσία ή προσφορά, για αυθαιρεσίες ή συνεργασία, για εξυπηρέτηση του ατομικού οφέλους ή του οφέλους του κοινωνικού συνόλου.

**Νίκη Καραγάτση,
Ο σοφός Κοραΐς,
1981, Εθνική Πι-
νακοθήκη.**

Ερώτηση δημοσιογράφου:

Πρώτα θα ήθελα να ρωτήσω τον κ. Φουκώ για ποιον λόγο ενδιαφέρεται τόσο για την πολιτική [...]

Απάντηση Φουκώ: (σύγχρονος Γάλλος φιλόσοφος): Η ερώτησή σας είναι: γιατί ενδιαφέρομαι τόσο για την πολιτική. Αν ήθελα να σας απαντήσω πολύ απλά, θα σας έλεγα: γιατί να μην ενδιαφέρομαι; Μ' άλλα λόγια, ποια τυφλότητα, ποια κουφότητα, ποια πυκνότητα ιδεολογίας θα έπρεπε να βαραίνει πάνω μου ώστε να με εμποδίζει να ενδιαφέρομαι για το πιο κρίσιμο ίσως θέμα της ύπαρξής μας, δηλαδή για την κοινωνία

μέσα στην οποία ζούμε, τις οικονομικές σχέσεις μέσα στις οποίες λειτουργεί και το σύστημα της εξουσίας που ορίζει τις κανονικές μορφές, τα κανονικά επιτρεπτά και τις κανονικές απαγορεύσεις της διαγωγής μας. Η ουσία της ζωής μας συνίσταται, σε τελική ανάλυση, στην πολιτική λειτουργία της κοινωνίας στην οποία βρισκόμαστε. Γι' αυτό δεν μπορώ ν' απαντήσω στο ερώτημα γιατί θα έπρεπε να ενδιαφέρομαι· μπορώ μόνο ν' απαντήσω ρωτώντας γιατί δεν θα έπρεπε να ενδιαφέρομαι;» (Μισέλ Φουκώ, Ανθρώπινη φύση: δικαιοσύνη εναντίον εξουσίας. Η μικροφυσική της εξουσίας, εκδ. Ύψιλον / βιβλία, Αθήνα 1991)

Για κείμενα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων βλ. Η Πύλη για την ελληνική γλώσσα (<http://www.greek-language.gr/greekLang/index.html>)

1.4 Ο πολιτικός - Οι ιδιότητες του πολιτικού

«Δύο τρόποι υπάρχουν για να κάνει κάποιος την πολιτική επάγγελμά του: Ή ζει για την πολιτική ή ζει από την πολιτική». (Μαξ Βέμπερ, Η Πολιτική ως Επάγγελμα)

Πολιτικός είναι αυτός που ασκεί πολιτική εξουσία, σύμφωνα με τους κανόνες της πολιτικής τέχνης και επιστήμης. Χρειάζεται να γνωρίζει ότι η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού. Αυτό δεν σημαίνει ότι η πολιτική είναι διαχείριση καταστάσεων χωρίς όραμα. Το επιθυμητό, το όραμα, το ιδανικό είναι αυτά που εμπνέουν και νοηματοδοτούν την πολιτική. Αν οι λαοί που έκαναν μεγάλες επαναστάσεις και τομές στην ιστορία (π.χ. Γαλλική Επανάσταση, Ρωσική Επανάσταση) δεν

**ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΝ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΙΔΑ-
ΝΙΚΟ (ΙΣΟΤΗΤΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΤΛ.) ΚΑΙ
ΠΑΡΕΜΕΝΑΝ ΣΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΕΦΙ-
ΚΤΟΥ, ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΕΣ ΔΕΝ ΘΑ
ΕΪΧΑΝ ΓΙΝΕΙ. ΆΛΛΩΣΤΕ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΚΟ-
ΤΡΩΝΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛ-
ΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821: «Ο
ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΛΕΓΕ ΤΡΕΛΛΟΥΣ. ΗΜΕΙΣ,
ΑΝ ΔΕΝ ΕΪΜΕΘΑ ΤΡΕΛΛΟΪ, ΔΕΝ ΕΚΆΝΑΜΕ
ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΔΙΑΤΙ ΗΘΕΛΑΜΕ ΣΥΛ-
ΛΟΓΙΣΘΕΪ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΑ ΠΟΛΕΜΟΦΟΔΙΑ,
ΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ ΜΑΣ, ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟ ΜΑΣ,
ΠΥΡΟΤΟΘΗΚΕΣ ΜΑΣ, ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΜΑΣ,
ΗΘΕΛΑΜΕ ΛΟΓΑΡΙΆΣΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΝ
ΕΔΙΚΗ ΜΑΣ, ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ.
ΤΩΡΑ ΟΠΟΥ ΕΝΙΚΗΣΑΜΕ, ΟΠΟΥ ΕΤΕΛΕΙΩ-
ΣΑΜΕ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΜΑΣ, ΜΑΚΑ-
ΡΙΖΟΜΕΘΑ, ΕΠΑΙΝΟΜΕΘΑ. ΑΝ ΔΕΝ ΕΥΤΥ-
ΧΟΥΣΑΜΕ, ΗΘΕΛΑΜΕ ΤΡΩΓΕΙ ΚΑΤΆΡΕΣ,
ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ». ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΑΝ ΟΙ ΑΓΩΝΙ-
ΣΤΕΣ ΤΟΥ 1821 ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΝΤΑΝ ΣΤΟ**

«εφικτό» δεν έπρεπε να είχαν ξεκινήσει την επανάσταση.

Όστρακο που έχει χρησιμοποιηθεί σε διαδικασία οστρακισμού.

(Αθήνα, Μουσείο Αγοράς)

Ο Αριστείδης ήταν σύμβουλος του Περικλή, επόπτης του δημοσίου χρήματος και παροιμιώδης για τη δικαιοσύνη του. Γι' αυτό εξοστρακίστηκε. Όταν επέστρεψε ο Δήμος τού έδωσε την ίδια θέση, και ο Αριστείδης άρχισε να κάνει τα «στραβά μάτια». Για αυτό ο Δήμος τον βράβευσε. Τότε ο Αριστείδης είπε: «αν προστατεύεις τον Δήμο σε εξοστρακίζει, ενώ αν δεν τον προστατεύεις σε επαινεί».

**Μιχάλης Μαδέλης,
Ο σκεπτόμενος,
2001, Εθνική Πι-
νακοθήκη.**

**Το ήθος όλων των πολιτών γίνεται
όμοιο με το ήθος των αρχόντων». (Ι-
σοκράτης)**

**«Βαρύ είναι να άρχεσαι από κά-
ποιον χειρότερό σου». (Δημόκριτος)
«Χάνονται οι πολιτείες που δεν μπο-
ρούν να ξεχωρίσουν τους καλούς απ'
τους κακούς». (Πλάτων, Μενέξενος)**

**Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, πρέ-
πει να κυβερνοούν οι άριστοι, οι ει-
δικοί, όπως σε όλες τις τέχνες, γιατί**

η άγνοια και η ανεπάρκεια των πολιτικών είναι μεγάλη πληγή της δημοκρατίας. Όμως, η άποψη του Πλάτωνα καταργεί την ουσία της άμεσης δημοκρατίας της αρχαίας Αθήνας. Θεωρεί ότι δεν είναι όλοι οι πολίτες ικανοί να κυβερνήσουν αλλά μόνο οι άριστοι.

Αν η πολιτική είναι η κορωνίδα των επιστημών και των τεχνών, τότε και ο πολιτικός κατέχει κυρίαρχη θέση και παίζει κυρίαρχο ρόλο. Κατέχει την υπέρτατη εξουσία (την πολιτική εξουσία) και με τις αποφάσεις του επηρεάζει τις υπόλοιπες εξουσίες. Γι' αυτό άγνοια και ανεπάρκεια στους πολιτικούς αλλά και στους πολίτες -που είναι εν δυνάμει πολιτικοί- δε συγχωρείται.

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, όποιος πρόκειται να αναλάβει δη-

μόσια αξιώματα πρέπει να έχει αρετές και προσόντα:

- **Να αγαπάει την πόλη, την πολιτική, το πολίτευμα, τους πολίτες.**
- **Να είναι δίκαιος, ενάρετος, μετριοπαθής, συνετός.**
- **Να γνωρίζει ποιοι νόμοι σώζουν και φθείρουν το πολίτευμα.**
- **Να είναι ικανός να εκτελεί έργα.**
- **Να επιλέγει εφικτούς σκοπούς και θεμιτά μέσα για να τους πραγματοποιήσει.**

Σύμφωνα με τον Αγάθωνα (ποιητή 5ου π.Χ. αιώνα), ο πολιτικός δεν πρέπει να λησμονεί τρία πράγματα: ότι κυβερνά ανθρώπους, ότι κυβερνά σύμφωνα με τους νόμους, ότι δεν θα κυβερνά για πάντα.

Ο πολιτικός χρειάζεται να είναι και ρήτορας. Ο προφορικός λόγος γίνεται το κύριο εργαλείο του πολιτικού, το μέσο για απόκτηση και

άσκηση εξουσίας. Η πολιτική τέχνη απαιτεί ικανότητα χειρισμού του λόγου. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Για να πείσει ο πολιτικός χρειάζεται να έχει και ήθος. Και βέβαια πολιτικό ήθος δεν έχει ο πολιτικάντης, δηλαδή ο επιτήδειος στο να εκμεταλλεύεται πολιτικές καταστάσεις για την εξυπηρέτηση του ατομικού του συμφέροντος.

Ο πολιτικός λόγος και ο αντίλογος είναι χαρακτηριστικό της δημοκρατίας. Η ενημέρωση του πολίτη για τις θέσεις και τα προγράμματα των υποψηφίων και των κομμάτων είναι απαραίτητη, ώστε να αποφασίσει έχοντας τη σχετική ενημέρωση.

Χαρακτηριστικά ενός ποιοτικού πολιτικού λόγου, μεταξύ άλλων, θεωρούνται η σαφήνεια και η λιτότητα, η ορθολογική σκέψη, η πειθώ

με επιχειρήματα, η πολιτισμένη αντιπαράθεση κτλ.

Κάποιοι πολιτικοί είναι ηγέτες. Οι ηγέτες είναι πρόσωπα με πολλά και υψηλού επιπέδου προσόντα. Τα προσόντα αποκτώνται από την οικογένεια, το σχολείο, την κοινωνία, την προσωπική αναζήτηση. Τέτοια προσόντα ενός ηγέτη είναι:

α. Να έχει όραμα. Διαρκής προσπάθεια υλοποίησης του οράματος, αλλά και ικανότητα για προσαρμογή, πρωτοβουλία, ορθολογική σκέψη και λήψη αποφάσεων. Επίσης, δημιουργική σκέψη, ανάλυση και σύνθεση καταστάσεων, επίλυση προβλημάτων και συγκρούσεων, ικανότητα λεκτικής και εξωλεκτικής επικοινωνίας κτλ.

β. Ηθικά προσόντα. Τέτοια προσόντα είναι π.χ. η υπευθυνότητα, η συνεργασία, η εντιμότητα, η κοινω-

νική ευαισθησία, και γενικά οι πολιτικές αρετές (ελευθερία, δικαιοσύνη, αλληλεγγύη κτλ.).

γ. Γνώσεις, γενικές και ειδικές.

Γνώσεις για την πολιτική κατάσταση και τις πολιτικές εξελίξεις, για τις διεθνείς σχέσεις και τους συσχετισμούς δυνάμεων, για την υπάρχουσα οικονομική κατάσταση και τις προβλεπόμενες εξελίξεις, αλλά και γνώσεις για διάφορους τομείς και κλάδους της οικονομίας κτλ.

Γενικά, ο ηγέτης έχει την ικανότητα να συνθέτει διαφορετικές απόψεις και ιδέες, να έχει σφαιρική και συνολική αντίληψη του κόσμου, να εμπνέει τους πολίτες και, επιπλέον, να μετουσιώνει όσα υπόσχεται και δηλώνει σε έργα.

**Λώρενς Άλμα-
Ταντέμα, Ο
Φειδίας
επιδεικνύει τα
έργα στον**

**Παρθενώνα, 1868, Birmingham Mu-
seum and Art Gallery.**

**Επιπλέον αρετές και προσόντα
που χρειάζεται να έχει ο πολιτικός:**

- Να τον διακρίνει η λογική του δη-
μόσιου καθήκοντος και όχι η λογική
του προσωπικού συμφέροντος.**
- Να έχει πολιτική και ιδεολογική
συνέπεια και να ασκεί την πολιτική
ως λειτούργημα και όχι ως επάγ-
γελμα.**
- Να υπάρχει αντιστοιχία λόγων
και έργων, τα μεν λόγια να είναι α-
ληθή, τα δε έργα άξια.**

**«Ο Περικλής είχε μεγάλο κύρος
και μεγάλες ικανότητες, και αποδεί-**

χτηκε φανερότατα ανώτερος χρημάτων. Ήταν γι' αυτό σε θέση να συγκρατεί τον λαό, χωρίς να περιορίζει την ελευθερία του. Δεν παρασυρόταν από τον λαό, αλλά εκείνος τον καθοδηγούσε. Δεν προσπαθούσε να αποκτήσει επιρροή με παράνομα μέσα και δεν κολάκευε το πλήθος με ρητορείες, και είχε τόσο μεγάλο κύρος, ώστε μπορούσε να τους εναντιωθεί και να προκαλέσει την οργή τους. Όταν καταλάβαινε ότι οι συμπολίτες του, από υπεροψία, γίνονταν υπερβολικά τολμηροί, ενώ δεν το επέτρεπαν οι περιστάσεις, τους συγκρατούσε φοβίζοντάς τους με τα λόγια του, κι όταν τους έβλεπε φοβισμένους χωρίς λόγο, τους έδινε θάρρος. Έτσι, η πολιτεία φαινομενικά ήταν δημοκρατία, ενώ πραγματικά την κυβερνούσε ο πρώτος πολίτης της». (Θουκυδίδης, Ιστορίαι ή Συγ-

1.5 Η οικονομία

1.5.1 Κοινωνία, πολιτεία και οικονομία: αμφίδρομες σχέσεις

Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν πολλοί τομείς (πολιτική, οικονομία, πολιτισμός, τεχνολογία, αθλητισμός κτλ.). Κάθε τομέας, στο πλαίσió του, ασκεί την εξουσία και τις αρμοδιότητές του. Μια επιχείρηση ή ένα αθλητικό σωματείο ρυθμίζουν τα θέματά τους, όπως επιθυμούν, στο πλαίσιο βέβαια των νόμων. Η πολιτική εξουσία με τη νομοθετική δραστηριότητα προσδιορίζει το «πλαίσιο» όλων των τομέων. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι ανεξέλεγκτη. Οφείλει να δρα σύμφωνα με το Σύνταγμα, τους νό-

μους και τους θεσμούς. Η πολιτική ορίζει το πλαίσιο της οικονομίας, αλλά και η οικονομία βρίσκεται στη βάση της προόδου της πολιτείας. Συμφέρον της κοινωνίας και της πολιτείας είναι να υπάρχει ισχυρή οικονομία, η οποία θα ικανοποιεί τις ατομικές και συλλογικές ανάγκες προάγοντας την ευημερία των ανθρώπων.

**Ψηφοφορία
Στην Α΄ Εθνική Συνέλευση της Επιδάυρου**

(τοιχογραφία στο κτίριο της Βουλής των Ελλήνων).

Όταν η πολιτική και η οικονομία αυτονομούνται από την κοινωνία, όταν η πολιτική και η οικονομία δεν

υπηρετούν τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας, τότε κάτι δε «δουλεύει» καλά. Και αυτό σημαίνει πως πολιτική και οικονομία λειτουργούν περισσότερο προς όφελος του ατόμου και λιγότερο προς όφελος της κοινωνίας.

Το ερώτημα είναι: γιατί σήμερα η οικονομία κυριαρχεί επί της πολιτικής; Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Οι κυριότεροι είναι:

α) Η σύγχρονη καπιταλιστική οικονομία γνωρίζει ένα πρωτόγνωρο επίπεδο διεθνοποίησης. Τα κράτη, πολλές φορές, αδυνατούν να ελέγξουν μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, τράπεζες κτλ. Έτσι, οι πολιτικοί και η πολιτική φαίνονται ανίσχυροι απέναντι στις επιχειρήσεις.

β) Στον καπιταλισμό, η λογική της οικονομίας (κόστος - όφελος) έχει

διδεισδύσει σε κάθε τομέα της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Ο Γερμανός φιλόσοφος Γιούγκεν Χάμπερμας έχει χαρακτηρίσει αυτή την πραγματικότητα ως «αποικιοποίηση» της πολιτικής από την οικονομία. Η οικονομία έρχεται σαν κατακτητής στην πολιτική και την μετατρέπει σε αποικία της. Την ίδια στιγμή, τα μέλη της κοινωνίας σκέπτονται στη λογική της οικονομίας: «τι θα κερδίσω αν σπουδάσω αυτό;», «τι θα μου αποφέρει η συμμετοχή μου σε κάποια συνέλευση κατοίκων της περιοχής μου;». Απαξιώνονται και συρρικνώνονται, όλο και περισσότερο, δράσεις που αποσκοπούν στο δημόσιο συμφέρον.

Η οικονομία λοιπόν κυριαρχεί επί της πολιτικής και ο καταναλωτής κυριαρχεί επί του πολίτη. Αυτό

καθιστά δύσκολο να υπάρξουν πραγματικές αλλαγές, διότι οι αλλαγές δε γίνονται από τους καταναλωτές αλλά από τους πολίτες.

Ακόμα, όμως, και αν οι περισσότεροι δε θεωρούν καλό να συμβαίνει αυτό, επισημαίνουμε πως ούτε η πλήρης κυριαρχία της πολιτικής στην οικονομία ή σε όλους τους τομείς της ζωής είναι κάτι θεμιτό. Διότι μπορεί να οδηγήσει στον ολοκληρωτισμό. Κάθε τομέας (τέχνη, αθλητισμός κτλ.) χρειάζεται ελευθερία προκειμένου να αναπτυχθεί. Ο αθλητής και ο καλλιτέχνης πρέπει να έχουν ανοικτούς ορίζοντες για να δημιουργήσουν. Όταν η πολιτική «διαφεντεύει» το έργο τους, θέτοντας κριτήρια πολιτικής «ορθότητας» στους ανθρώπους της τέχνης, των γραμμάτων, του αθλητισμού, δεν βοηθά την α-

νάπτυξη του ατόμου και της κοινωνίας.

**Τζωρτζ Γκρος,
'Εκλειψη ηλίου,
1926, Heckscher
Museum of Art.**

Ο πίνακας είναι αλληγορία για τη δημοκρατία της Βαϊμάρης στη Γερμανία. Η οικονομία καθορίζει την πολιτική. Οι επιχειρηματίες λένε στους πολιτικούς τι πολιτική να ακολουθήσουν. Ο λαός είναι ο γάιδαρος, στην άκρη του τραπεζιού, που τρώει ό,τι του σερβίρουν φορώντας παρωπίδες.

1.5.2 Από την οικονομία του οίκου στην οικονομία της πόλης

Στις αρχαίες κοινωνίες η ζωή περιστρεφόταν γύρω από τον οίκο και την κοινότητα. Πρόκειται για αγροτικές κοινωνίες στις οποίες ο οίκος-το νοικοκυριό είναι κέντρο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής της κοινότητας. Κάθε οικογένεια παράγει και καταναλώνει αυτό που έχει ανάγκη. Οι άνθρωποι καλύπτουν κυρίως τις βασικές τους ανάγκες (τροφή, κατοικία, ένδυση κτλ.). Αν μια οικογένεια έχει περίσσειμα από κάποια προϊόντα, τα ανταλλάσσει με άλλα που δεν έχει. Εφόσον δεν υπήρχε χρήμα, γινόταν ανταλλαγή των προϊόντων. Έδιναν προϊόντα και έπαιρναν προϊόντα. Γινόταν ανταλλαγή πραγμάτων (αντιπραγματισμός).

Στην πορεία του χρόνου, το κέντρο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής μετατοπίζεται από τον οίκο στην κοινότητα και από την κοινότητα στην πόλη. Η ανάπτυξη του εμπορίου και των κρατικών λειτουργιών οδήγησε στη δημιουργία πόλεων και στην εφεύρεση του χρήματος ως μέσου ανταλλαγής πραγμάτων. Με το χρήμα αναπτύχθηκε το εμπόριο και διευκολύνθηκαν οι συναλλαγές, τόσο πολύ, ώστε άλλαξε η οικονομία και στη συνέχεια ή και ταυτόχρονα άλλαξε και η κοινωνία.

Έτσι, αργά αλλά σταθερά, γίνεται το πέρασμα από την οικονομία του οίκου στην οικονομία της πόλης. Η πόλη είναι χώρος και άνθρωποι, τόπος συνάντησης ανθρώπων και δραστηριοτήτων. Παράλληλα αναπτύσσεται ο καταμερισμός της ερ-

γασίας. Κάθε νοικοκυριό δεν παράγει όσα προϊόντα χρειάζεται αλλά μόνο ορισμένα. Τα υπόλοιπα τα προμηθεύεται από την «αγορά» στην οποία πουλάει το περίσσευμα των δικών της προϊόντων. Η «πόλη» είναι το στοιχείο που διαφοροποιεί τη νέα κοινωνία από την παλιά.

**Γιάννης Γαΐτης,
Σύνθεση, Εθνική
Πινακοθήκη.**

Με την εμφάνιση του νομίσματος (τεμάχια ήλεκτρου, χρυσός, άργυρος), τον 7ο π.Χ. αιώνα, διευρύνονται ακόμη περισσότερο το εμπόριο και οι συναλλαγές.

**Κουέντιν Μέτσις,
Ο αργυραμοιβός
και η γυναίκα
του, Μουσείο
του Λούβρου,
Παρίσι, Γαλλία.**

**Αγορά είναι ο τόπος συνάντησης
των ανθρώπων που πουλάνε και
αγοράζουν προϊόντα (αγαθά και
υπηρεσίες). Όσο μεγαλώνει η πόλη
τόσο αναπτύσσεται και η αγορά, η
οποία συμβάλλει στην περαιτέρω
διεύρυνση της πόλης κ.ο.κ**

Ερωτήσεις - Ασκήσεις – Δραστηριότητες

Α' ΟΜΑΔΑ

1α. Βάλτε Σ (Σωστό) ή Λ (Λάθος) στην αντίστοιχη απάντηση:

_____ Μεταξύ ατόμου και κοινωνίας υπάρχει σχέση αλληλεπίδρασης.

_____ Αντιπραγματισμός είναι η χρήση χρήματος στις ανταλλαγές.

_____ Οι κοινωνικές επιστήμες υποστηρίζουν ότι η συμπεριφορά είναι αποτέλεσμα έμφυτων παραγόντων.

_____ Η πολιτική για τους αρχαίους Έλληνες υπηρετεί αξίες.

_____ Το άτομο λειτουργεί ως δέκτης και ως πομπός μηνυμάτων.

1β. Ο πολιτικός θα πρέπει (βάλτε σε κύκλο την σωστή απάντηση):

α. Να είναι αποτελεσματικός

β. Να έχει ήθος.

γ. Να ασκεί την πολιτική ως λειτουργό.

δ. Να έχει αρετές.

ε. Όλα αυτά.

1γ. Να αντιστοιχίσετε τις έννοιες της Α' στήλης με τις έννοιες της Β' στήλης, γράφοντας τον αντίστοιχο αριθμό της Α' στήλης στο κενό της Β' στήλης.

Α' στήλη

1. άτομο

2. ομάδα

3. κοινωνία

4. αυτοτέλεια

5. συμπεριφορά

Β' στήλη

_____ χαρακτηριστικό της κοινωνίας

_____ μεγάλο σύνολο ανθρώπων

_____ μικρό σύνολο ανθρώπων

_____ ατομική και κοινωνική

_____ πομπός και δέκτης

2α. Αναπτύξτε την έννοια του πολίτη στην κλασική Αθήνα.

2β. Για ποιους λόγους η οικονομία κυριαρχεί επί της πολιτικής;

Β' ΟΜΑΔΑ

1α. Επιλέξτε από την ιστορία έναν σημαντικό πολιτικό και σημειώστε ποια σημεία της πολιτικής του αποτέλεσαν τομή για την εποχή του και γιατί;

1β. Να εξηγήσετε με ένα παράδειγμα την άποψη ότι «μεταξύ ατόμου και κοινωνίας υπάρχει μια σχέση διαρκούς αλληλεπίδρασης».

2α. Ποια ήταν η δοκιμασία όσων αναλάμβαναν δημόσιο αξίωμα στην αρχαία Αθήνα;

2β. Ποια ήταν τα προσόντα του πολιτικού στην αρχαία Ελλάδα;

Επιπλέον:

– Να επισημάνετε δύο σημαντικά κοινωνικά ή οικονομικά ή πολιτικά προβλήματα και να προτείνετε τρόπους επίλυσής τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ώρες: 4

2.1 Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας και της γνώσης

2.1.1 Αγροτική κοινωνία

2.1.2 Βιομηχανική κοινωνία

2.1.3 Μεταβιομηχανική κοινωνία

2.1.4 Η κοινωνία της πληροφορίας και της γνώσης

2.2 Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας

Στόχοι, οι μαθητές/τριες να μάθουν:

- Να συσχετίζουν διαφορετικούς τύπους κοινωνιών στον χώρο και στον χρόνο.**

- Να ανακαλύπτουν χαρακτηριστικά των κοινωνιών αξιοποιώντας στοιχεία του υλικού πολιτισμού καθώς και έργα τέχνης.
- Να περιγράφουν τα χαρακτηριστικά της κοινωνίας στην οποία ζουν.
- Να υιοθετήσουν πνεύμα διαρκούς προσαρμογής.
- Να εξηγούν τα χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας και να γνωρίζουν το περιεχόμενό τους.

Βασική ορολογία

- αγροτική κοινωνία
- ανεπτυγμένες χώρες
- αναπτυσσόμενες χώρες
- αστικοποίηση
- βιομηχανία
- βιομηχανική κοινωνία
- βιοτεχνία
- επανάσταση

- κοινωνικές ανισότητες
- κοινωνικός αποκλεισμός
- κυβερνοχώρος
- λειτουργία των θεσμών
- μεταβιομηχανική κοινωνία
- νεολιθική εποχή
- παρα-οικονομία
- παρα-πολιτική
- πελατειακές σχέσεις
- πληροφορική
- πόλη
- πολιτικές αρετές
- τεχνολογία
- τομέας υπηρεσιών
- υποεκπαίδευση
- χωριό

2.1 Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας και της γνώσης

2.1.1 Αγροτική κοινωνία

Αγροτικές ονομάζονται οι κοινωνίες που ζουν από την καλλιέργεια της γης. Η καλλιέργεια της γης προϋποθέτει την μόνιμη εγκατάσταση των ανθρώπων σε κάποια περιοχή. Η μόνιμη εγκατάσταση έγινε η βάση για να αναπτυχθούν οικισμοί με τείχη για προστασία από επιθέσεις άλλων κοινοτήτων, στοιχειώδες εμπόριο και στοιχειώδεις πολιτικές λειτουργίες. Τέτοιοι μόνιμοι οικισμοί εμφανίσθηκαν στην νεολιθική εποχή σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, με διαφορετικές μορφές.

**Νεολιθικός
οικισμός του
Διμηνιού της
Θεσσαλίας: οι
άνθρωποι
είχαν μόνιμη
εγκατάσταση**

**και ασχολούνταν με την καλλιέρ-
γεια της γης.**

**Στην αρχαιότητα, μεγάλες αγρο-
τικές κοινωνίες εμφανίστηκαν στην
Μέση Ανατολή, την Αίγυπτο, την
Νότια Αμερική (Αζτέκοι στο Μεξικό
και Ίνκας στο Περού). Στις κοινο-
νίες αυτές μαζί με την καλλιέργεια
της γης είχε αναπτυχθεί και το ε-
μπόριο. Υπήρχαν μεγάλες πόλεις-
κράτη που είχαν επικεφαλής τον
βασιλιά ή αυτοκράτορα. Στις κοι-
νωνίες αυτές εμφανίστηκε και η**

δουλεία, η οποία πήρε μεγάλες διαστάσεις.

Όλες οι κοινωνίες μέχρι την βιομηχανική ανάπτυξη ήταν αγροτικές. Για παράδειγμα, αγροτικές ήταν οι κοινωνίες της αρχαίας Ελλάδας, της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (Βυζάντιο). Μπορεί μαζί με την καλλιέργεια της γης να συνυπήρχαν η βιοτεχνία και το εμπόριο, όμως κυρίαρχος τομέας ήταν ο αγροτικός. Η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού αυτών των κοινωνιών απασχολούταν σε γεωργικές εργασίες και έμενε σε χωριά που ήταν μικρές οικιστικές μονάδες.

Μετά τον 19ο αιώνα, η βιομηχανία και η ζωή στις πόλεις κυριάρχησε επί του αγροτικού τομέα και της ζωής στο χωριό. Οι αγροτικές

κοινωνίες έγιναν, σταδιακά, τμήματα των βιομηχανικών κοινωνιών.

**Καλλιέργεια με
άρτρο στο
Βυζάντιο, Μονή
Βατοπεδίου,
Άγιον Όρος.**

Ποσοστό επί τοις εκατό του εργατικού δυναμικού στη γεωργία

Αναπτυσσόμενες χώρες

Χώρα	Ποσοστό
Ρουάντα	90
Ουγκάντα	82
Αιθιοπία	80
Νεπάλ	76
Μπαγκλαντές	63

Ποσοστό επί τοις εκατό του εργατικού δυναμικού στη γεωργία	
Ανεπτυγμένες χώρες	
Ιαπωνία,	4,6
Αυστραλία	3,6
Γερμανία	2,8
Καναδάς	2
ΗΠΑ	0,7
Πηγή: A. Giddens, Sociology, 6η έκδοση, Polity Press, 2009, σ. 116.	

Στις σύγχρονες ανεπτυγμένες κοινωνίες (Ευρώπη, Η.Π.Α., Καναδάς, Αυστραλία) ο πληθυσμός που απασχολείται στη γεωργία έχει μειωθεί. Η εξέλιξη των γεωργικών εργαλείων οδήγησε στη βιομηχανική γεωργία. Το τρακτέρ και οι αλωνιστικές μηχανές αντικατέστη-

σαν εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες γης.

Στις αναπτυσσόμενες χώρες (τέτοιες βρίσκουμε στην Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική) όπου η καλλιέργεια της γης γίνεται ακόμη με παραδοσιακές μεθόδους, μεγάλο μέρος του πληθυσμού απασχολείται στη γεωργία. Αλλά και εκεί η εκμηχάνιση της αγροτικής παραγωγής είναι ταχύτατη.

2.1.2 Βιομηχανική κοινωνία

Εκβιομηχάνιση είναι η χρησιμοποίηση μηχανών στην παραγωγική διαδικασία. Η εκβιομηχάνιση είναι ο πυρήνας της βιομηχανικής επανάστασης, μιας μακρόχρονης και σύνθετης διαδικασίας τεχνολογικών μεταβολών στην παραγωγή των προϊόντων, τις συγκοινωνίες, την

οικοδόμηση κτηρίων κτλ. Από τα μέσα του 18ου αιώνα, στη Βρετανία και στη συνέχεια στην Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική, κατασκευάστηκαν μηχανές και χρησιμοποιήθηκε η δύναμη του νερού και του ατμού στην παραγωγική διαδικασία. Οι βιοτεχνίες, στις οποίες γινόταν μέχρι τότε η παραγωγή των διαφόρων προϊόντων, αντικαταστάθηκαν από τα εργοστάσια. Σχηματικά οι βασικές αλλαγές που έφερε η βιομηχανική επανάσταση είναι:

ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ	➡	ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
Χειροκίνητες Μηχανές	➡	Ατμοκίνητες Μηχανές
Μικρές μηχανές σε μικρά εργαστήρια	➡	Μεγάλες μηχανές σε μεγάλα εργοστάσια
ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ	➡	ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
Εργάτες ζουν σε χωριά και μικρές πόλεις	➡	Μεγάλοι εργατικοί πληθυσμοί συγκεντρώνονται γύρω από τα εργοστάσια και δημιουργούνται μεγάλες πόλεις

Αυτές οι εξελίξεις μετέβαλαν τη δομή της κοινωνίας. Έτσι, έγιναν αλλαγές στην οργάνωση της κοινωνίας, τους θεσμούς, τον τρόπο σκέ-

ψης των ανθρώπων. Πιο αναλυτικά:

α) Αστικοποίηση. Η βιομηχανική κοινωνία χαρακτηρίζεται από τη συγκέντρωση του πληθυσμού στις πόλεις. Η συγκέντρωση του πληθυσμού στις πόλεις ονομάζεται **αστικοποίηση**.

Πίνακας: Αστικοποίηση 1913-1990		
Χώρα	Ποσοστό αστικού πληθυσμού το 1913	Ποσοστό αστικού πληθυσμού το 1990
Γερμανία	60%	90%
Γαλλία	44%	85%
Σουηδία	25%	80%
Πορτογαλία	20%	40%
Ουγγαρία	17%	64%

Πίνακας: Αστικοποίηση 1913-1990

Χώρα	Ποσοστό αστικού πληθυσμού το 1913	Ποσοστό αστικού πληθυσμού το 1990
Βαλκάνια	10%	55%

Ι. Τ. Berend, Οικονομική Ιστορία του Ευρωπαϊκού 20ού αιώνα, μτφρ. Θανάσης Βασιλείου, Αθήνα, εκδ. Gutenberg, 2009.

**Ευγένιος Λέεμανς,
Ο μέθυσος, Βασι-
λικό Μουσείο Κα-
λών Τεχνών των
Βρυξελλών.**

**Στα πρώτα εργοστάσια και τις
πρώτες πόλεις, που προέκυψαν
από τη βιομηχανική επανάσταση,**

τα προβλήματα ήταν τεράστια. Οι συνθήκες εργασίας των εργατών καθορίζονταν αποκλειστικά από τους εργοδότες τους. Οι μισθοί ήταν χαμηλοί, τα εργατικά ατυχήματα καθημερινή πραγματικότητα. Οι εργάτες δούλευαν δεκαέξι ώρες την ημέρα, χωρίς αργία. Χιλιάδες άνθρωποι στοιβάχτηκαν σε μικρά κτίσματα με ανύπαρκτη αποχέτευση, σε εργοστασιακές πόλεις όπου ο αέρας ήταν βαρύς από τις εκατοντάδες καμινάδες των εργοστασίων. Ο αλκοολισμός έγινε το καταφύγιο των απελπισμένων.

Εικόνα του 1844 που δείχνει εργάτες να καταστρέφουν με σφυριά τις μηχανές ενός εργοστασίου.

Εργάτες, κατά τη διάρκεια της βιομηχανικής επανάστασης, θεώρησαν ότι οι μηχανές ήταν υπεύθυνες για τα δεινά τους. Το κίνημα των Λουδιτών, όπως ονομάστηκε, θεωρούσε ότι καταστρέφοντας τις μηχανές θα εξαφανίσει και τα κοινωνικά προβλήματα που προκάλεσε η βιομηχανική επανάσταση.

β) Αύξηση της προσδοκώμενης ζωής. Η εξέλιξη της ιατρικής και η βελτίωση των υλικών όρων ζωής αύξησαν την προσδοκώμενη ζωή. Οι άνθρωποι ζουν περισσότερα χρόνια σε σχέση με το παρελθόν.

γ) Αύξηση της παραγωγής προϊόντων - ζήτηση για νέα προϊόντα. Η βιομηχανία αύξησε θεαματικά την παραγωγή των προϊόντων, δημιουργώντας ταυτόχρονα μέσω της διαφήμισης νέες καταναλωτικές α-

νάγκες στους ανθρώπους. Οι νέες καταναλωτικές ανάγκες έφεραν νέες καταναλωτικές συνήθειες και κοινωνικά πρότυπα. Για παράδειγμα, στη δεκαετία του 1890 άρχισε η μαζική παραγωγή αυτοκινήτων. Μέχρι τότε κανείς δεν είχε σκεφτεί να αγοράσει αυτοκίνητο, καθώς το προϊόν αυτό δεν υπήρχε. Η μαζική παραγωγή του αυτοκινήτου αύξησε τη ζήτησή του, ιδίως όταν η τιμή του έγινε σχετικά προσιτή. Μαζί με τη ζήτηση αυτοκινήτων δημιουργήθηκε η ανάγκη κατασκευής αυτοκινητοδρόμων.

δ) Ανάπτυξη εμπορίου και τραπεζών. Στις βιομηχανικές κοινωνίες αναπτύχθηκαν το εμπόριο και το τραπεζικό σύστημα που σήμερα κυριαρχούν σε παγκόσμιο επίπεδο.

ε) Ανάπτυξη βιομηχανίας - τομέα υπηρεσιών. Η πλειονότητα των ερ-

γαζομένων των βιομηχανικών κοινωνιών απασχολείται στη βιομηχανία και στον τομέα των υπηρεσιών (εμπόριο, τράπεζες, κτλ.). Όλο και μικρότερο ποσοστό του πληθυσμού απασχολείται στη γεωργία, στην οποία εισάγονται σταδιακά μηχανές (εκβιομηχάνιση της γεωργίας).

στ) Αλλαγή στις κοινωνικές σχέσεις. Οι προσωπικές σχέσεις των κατοίκων των χωριών αντικαταστάθηκαν από τις απρόσωπες σχέσεις των κατοίκων των μεγαλουπόλεων.

Γεώργιος
Τουγιάς, Η πό-
λη, 1970,
Εθνική Πινα-
κοθήκη.

Οι ανθρώπινες σχέσεις στην πόλη είναι περίπλοκες και απρόσωπες. Οι κάτοικοι των χωριών γνωρίζονται σχεδόν όλοι μεταξύ τους. Οι κάτοικοι μιας πολυκατοικίας μπορεί να μην ανταλλάσσουν ούτε έναν τυπικό χαιρετισμό όταν συναντιούνται. Ζουν μέσα στο ίδιο κτήριο, αλλά δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτε ο ένας για τον άλλο. Όπως έχει γράψει και ο Αντώνης Σαμαράκης προκειμένου να σχολιάσει λογοτεχνικά αυτή την πραγματικότητα: «Ποτέ άλλοτε οι στέγες των σπιτιών των ανθρώπων δεν ήτανε τόσο κοντά η μία στην άλλη, όσο είναι σήμερα, κι όμως ποτέ άλλοτε οι καρδιές των ανθρώπων δεν ήταν τόσο μακριά η μία από την άλλη όσο είναι σήμερα». Ο Αλεξάντερ Μίτσερλιχ έχει χαρακτηρίσει αυτή την κατάσταση άξενο των σύγχρονων

πόλεων. (Α. Μίτσερλιχ, Το άξενο των πόλεων πρωτουργό στην ψυχική αποργάνωση του πολίτη, εκδ. Ηριδανός, Αθήνα 1969).

Όμως, αυτή η πραγματικότητα δεν πρέπει να οδηγεί στην λανθασμένη εξιδανίκευση της ζωής στα χωριά και τις αγροτικές κοινωνίες του παρελθόντος. Οι στενές σχέσεις των χωριών γίνονται πολλές φορές ασφυκτικές για τους κατοίκους τους. Οι πόλεις, στο σημείο αυτό, προσφέρουν στο άτομο την «ελευθερία της ανωνυμίας» των κατοίκων των μεγαλουπόλεων.

2.1.3 Μεταβιομηχανική κοινωνία

Ο όρος επανάσταση δηλώνει την τομή, δηλαδή την ριζική αλλαγή των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών. Η καλλιέρ-

γεια της γης ήταν μια επανάσταση στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η βιομηχανική επανάσταση ήταν η δεύτερη μεγάλη τομή. Τα τελευταία χρόνια, η ραγδαία ανάπτυξη των επιστημών και της τεχνολογίας συντελεί μια ακόμη μεγάλη κοινωνική μεταβολή, φέρνοντας στο προσκήνιο έναν νέο τύπο κοινωνίας: τη μεταβιομηχανική κοινωνία.

Βάση αυτής της νέας κοινωνικής πραγματικότητας είναι η αλματώδης εξέλιξη της τεχνολογίας. Η τεχνολογία αφορά την αξιοποίηση των επιστημονικών γνώσεων προκειμένου να επιλυθούν καθημερινά προβλήματα των ανθρώπων. Κάθε νέο μηχάνημα, κάθε νέα εφαρμογή στην παραγωγή ή την καθημερινότητα είναι τεχνολογία. Τα τελευταία χρόνια, η τεχνολογία εξελίσσεται αλλά και διαχέεται, γίνεται δηλαδή

αντικείμενο χρήσης από πολλούς ανθρώπους, με γοργούς ρυθμούς. Η απόσταση ανάμεσα στον χρόνο εφεύρεσης και τον χρόνο χρήσης ενός επιτεύγματος γίνεται όλο και μικρότερος. Για να γίνει κατανοητό τι σημαίνει αυτό, αρκεί να αναφερθεί ότι χρειάστηκαν από την ανακάλυψη μέχρι τη μαζική χρήση:

- 400 χρόνια για το βιβλίο**
- 70 χρόνια για το τηλέφωνο**
- 40 χρόνια για το ραδιόφωνο**
- 25 χρόνια για την τηλεόραση**
- 5 χρόνια για το διαδίκτυο**

Η εξέλιξη της τεχνολογίας επιφέρει γρήγορες αλλαγές στην κοινωνία και στον τρόπο με τον οποίο ζουν και βιώνουν την καθημερινότητά τους οι άνθρωποι. Αλλάζει η αίσθηση του χώρου και η αίσθηση του χρόνου. Ο χώρος μπορεί να παραμένει ο ίδιος, αλλάζει όμως ο

χρόνος στον οποίο τον διατρέχει ο άνθρωπος. Οι χιλιομετρικές αποστάσεις ανάμεσα στις πόλεις, τις χώρες και τις ηπείρους δεν έχουν μειωθεί. Έχει μειωθεί, όμως, ο χρόνος που απαιτείται για την κάλυψή τους λόγω των σύγχρονων μέσων μεταφοράς (αεροπλάνο, τρένα υψηλών ταχυτήτων και αυτοκίνητα, σύγχρονοι αυτοκινητόδρομοι). Ανάλογα έχει μειωθεί και ο χρόνος της επικοινωνίας. Ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μπορεί, μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, να φτάσει από τον αποστολέα στον παραλήπτη ακόμη και αν αυτοί βρίσκονται σε διαφορετική ήπειρο.

Η τεχνολογία μετουσιώθηκε ταχύτατα σε εφαρμογές και συσκευές που άλλαξαν την καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Ο προσωπικός ατομικός ηλεκτρονικός υπολο-

γιστής, οι ψηφιακοί δίσκοι ήχου και εικόνας, οι συσκευές αναπαραγωγής τους, το κινητό τηλέφωνο, το διαδίκτυο (internet) μεταμόρφωσαν την καθημερινότητά μας. Στην μεταβιομηχανική κοινωνία, η βιομηχανία συνεχίζει να υπάρχει ως δραστηριότητα. Μεγαλώνει, όμως, ο τομέας υπηρεσιών (εμπόριο, τράπεζες κτλ.) και ταυτόχρονα οι θέσεις εργασίας μειώνονται καθώς όλο και πιο πολύ αυτοματοποιημένα μηχανήματα αντικαθιστούν τα ανθρώπινα χέρια. Η είσοδος της πληροφορικής στην ίδια τη βιομηχανία μετασχηματίζει τον τρόπο οργάνωσης και εργασίας της. Το εργοστάσιο ρυθμίζεται από υπολογιστές που οργανώνουν και κατευθύνουν κάθε φάση της παραγωγής του προϊόντος.

Οι κοινωνικοί και οι πολιτικοί ε-

πιστήμονες διαφωνούν ως προς το ποιο μπορεί να είναι το μέλλον της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Πολλοί προβλέπουν ότι θα αυξηθεί το ποσοστό του πληθυσμού των μεταβιομηχανικών κοινωνιών που θα έχει υψηλού επιπέδου εκπαίδευση. Η εξέλιξη των μηχανών που χρησιμοποιούνται στην παραγωγική διαδικασία θα αποφέρει πολλά περισσότερα προϊόντα και θα δημιουργήσει τους όρους για την εξάλειψη της φτώχειας. Όμως, υπάρχει στον αντίποδα και ο έντονος προβληματισμός που στηρίζεται στο ότι, μέχρι σήμερα, τα μεγάλα προβλήματα της ανθρωπότητας που είναι η περιβαλλοντική καταστροφή, η φτώχεια και οι μεγάλες οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες δεν έχουν αντιμετωπισθεί αποτελεσματικά. Η μεταβιομηχανική κοινωνία

δεν έχει κατορθώσει μέχρι τώρα να τα λύσει.

Ο Ντάνιελ Μπελ και η μεταβιομηχανική κοινωνία.

Ο Ντάνιελ Μπελ (1919-2011) ήταν ο πρώτος που χρησιμοποίησε τον όρο «μεταβιομηχανική κοινωνία». Το 1976 εκδόθηκε το βιβλίο του The coming of post-industrial society (η έλευση της μεταβιομηχανικής κοινωνίας). Ο Μπελ υποστήριζε ότι η ανάπτυξη της τεχνολογίας και κυρίως της τεχνολογίας των υπολογιστών θα επιφέρει τέσσερις καθοριστικές αλλαγές στις βιομηχανικές κοινωνίες:

- 1. Μείωση των θέσεων εργασίας στη βιομηχανία και αύξηση στις υπηρεσίες.**
- 2. Μείωση της ανειδίκευτης εργασίας.**

3. Οι νέες τεχνολογίες θα είναι η αιχμή της οικονομίας.

4. Εμφάνιση νέων κριτηρίων κοινωνικής ιεράρχησης με κύριο την πρόσβαση κάποιου στις νέες τεχνολογίες. Η νέα κοινωνική διάκριση, η οποία θα προστεθεί σε αυτές που υπάρχουν (πλούσιοι - φτωχοί κτλ.) θα είναι οι «πληροφοριακά πλούσιοι» (information rich) και οι «πληροφοριακά φτωχοί» (information poor).

Οι αλλαγές που προέβλεψε ο Μπελ έχουν, ήδη, γίνει πραγματικότητα. Το τεράστιο ερώτημα για την μεταβιομηχανική κοινωνία είναι πώς η παραγωγή όλο και περισσότερων αγαθών θα χρησιμοποιηθεί για να αντιμετωπιστεί η πείνα και η φτώχεια στον πλανήτη. Το δεύτερο ερώτημα είναι με τι είδους και ποιες κοινωνικές ρυθμίσεις, η νέα τεχνο-

λογία θα δημιουργεί τους όρους για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας χωρίς να προκαλεί τεράστια ανεργία λόγω της υποκατάστασης της ανθρώπινης εργασίας από τους υπολογιστές.

2.1.4 Η κοινωνία της πληροφορίας κατης γνώσης

Η έννοια της κοινωνίας της γνώσης εμφανίστηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1960. Ο όρος κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας είναι ένας άλλος τρόπος ονομασίας της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Οι διαφορές ανάμεσα στη βιομηχανική και στην κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας είναι επιγραμματικά οι εξής:

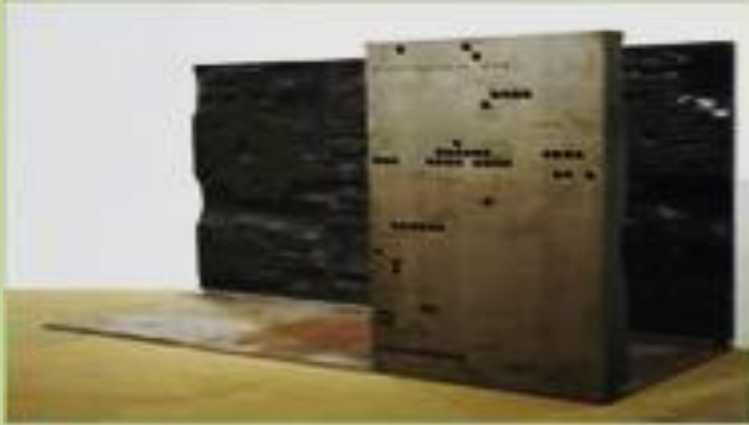
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

- η οικονομική ανάπτυξη στηρίζεται στις μηχανές και την ενέργεια
- οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής (εργοστάσια, πλοία, εκτάσεις καλλιεργήσιμης γης) έχουν την οικονομική και πολιτική δύναμη

ΜΕΤΑΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

- η οικονομική ανάπτυξη στηρίζεται στη γνώση και τη διαχείριση της πληροφορίας
- οι κάτοχοι της γνώσης (τεχνοκράτες) έχουν σχεδόν εφάμιλλη οικονομική και πολιτική δύναμη με τους ιδιοκτήτες των μέσων

παραγωγής και αποκτούν όλο και περισσότερη.

**Ιάσοντας
Μολφέςης,
Σιδερένιος
Διάδρομος,**

Εθνική Πινακοθήκη.

Ο Μιχάλης Δερτούζος (1936-2001) καθηγητής της Πληροφορικής στο Ινστιτούτο Τεχνολογίας της Μασαχουσέτης (M.I.T.) υπήρξε ένας από τους καθοριστικούς συντελεστές της δημιουργίας του διαδικτύου (internet) και ένας οραματιστής του τι αλλαγές θα επιφέρει στον κόσμο η τεχνολογία της πληροφορικής. Το άνεργο μέλλον (the jobless future). Αυτός είναι ο απαισιόδοξος τίτλος του βιβλίου των Στάνλεϋ Αρόνοβιτς και Ουίλιαμ Ντι Φάτσιο

(Η.Π.Α. 1994). Οι συγγραφείς υποστήριξαν ότι η εξέλιξη της πληροφορικής καταργεί χιλιάδες παραδοσιακές θέσεις εργασίας, χωρίς να δημιουργεί στον ίδιο αριθμό νέες. Οι εξελίξεις φαίνεται να επιβεβαιώνουν τις απαισιόδοξες αυτές προβλέψεις. Ορισμένα στοιχεία για προλημματισμό:

-Το Twitter απασχολεί μόλις 400 άτομα σε όλο τον κόσμο.

-Το 2011, οι κινεζικές εταιρείες δαπάνησαν 1,3 δις. δολάρια για βιομηχανικά ρομπότ.

-Η Foxconn, που φτιάχνει iPads για την Apple, ελπίζει σε 10 χρόνια να λειτουργήσει το πρώτο πλήρως αυτοματοποιημένο εργοστάσιό της χωρίς κανέναν εργάτη και με ελάχιστο τεχνικό και ειδικευμένο προσωπικό.

Στην κοινωνία της γνώσης και της πληροφoρίας, οι χειρωνακτικές εργασίες αντικαθίστανται από ικανότητες επίλυσης ζητημάτων, δημιουργίας καινοτομιών, οργάνωσης και διαχείρισης πληροφoριών. Η αισιόδοξη άποψη ότι η κοινωνία της γνώσης και της πληροφoρίας δεν θα χαρακτηρίζεται από τόσο πολλά και σοβαρά προβλήματα δεν φαίνεται να επαληθεύεται. Αντίθετα, μαστίζεται από οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα.

Η τεχνολογία και η κοινωνία δεν τρέχουν με τους ίδιους ρυθμούς. Οι εξελίξεις στην τεχνολογία, πολλές φορές, δημιουργούν νέα δεδομένα στη ζωή των ανθρώπων που οι ίδιοι δεν μπορούν να τα αποδεχθούν, να τα αφομοιώσουν και να τα συνηθίσουν.

Η αλλαγή του τρόπου εργασίας σε κάποιους τομείς βιώνεται επώδυνα από πολλούς εργαζόμενους, που δεν μπορούν να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Άλλοι πάλι άνθρωποι αισθάνονται άγχος απέναντι στις νέες τεχνολογικές εφαρμογές όπως, για παράδειγμα, το άγχος και ο φόβος που εκδηλώνουν πολλοί με τη χρήση των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Πρόκειται για την κατάσταση που, στην ακραία της μορφή, αποκαλείται τεχνοφοβία.

Χιλιάδες εργαζόμενοι μπορεί, επίσης, να χάσουν τη δουλειά τους εξαιτίας των τεχνολογικών μεταβολών. Πρόκειται για την τεχνολογική ανεργία, η οποία οφείλεται στην αντικατάσταση του ανθρώπου από αυτοματοποιημένα μηχανήματα.

Νέες κοινωνικές ανισότητες

διαμορφώνονται. Δίπλα στην παραδοσιακή ανισότητα μεταξύ πλούσιων και φτωχών έρχεται να προστεθεί μια νέα ανισότητα που σχετίζεται με τη γνώση και την πληροφορία. Η σύγχρονη διάκριση είναι ανάμεσα σε αυτούς που έχουν πρόσβαση στη γνώση και την πληροφορία και σε αυτούς που δεν έχουν. Η υποεκπαίδευση θα γίνεται όλο και περισσότερο παράγοντας επαγγελματικού και κοινωνικού αποκλεισμού. Αυτό σημαίνει ότι η εκπαιδευτική πολιτική πρέπει να συνδυάσει την ποιότητα της εκπαίδευσης με τη διάχυσή της σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού μέσω της διεύρυνσης των ευκαιριών μόρφωσης.

Η ποιότητα των κοινωνικών σχέσεων αλλάζει και οι άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να αναζητή-

σουν νέες ισορροπίες στις σχέσεις τους και να ξανασκεφτούν για αυτές. Η διαπροσωπική σχέση (face to face) έχει αντικατασταθεί, σε πολλές περιπτώσεις, από τη σχέση ανθρώπων που ενδεχομένως γνωρίζονται μόνο μέσω των υπολογιστών τους (screen to screen).

Υπάρχουν και σοβαροί προβληματισμοί σχετικά με τον έλεγχο που μπορεί να ασκήσει η κάθε μορφής εξουσία στους χρήστες του διαδικτύου. Υπάρχει μια ιστορία για τις νέες τεχνολογίες που αποτυπώνει όλους αυτούς τους προβληματισμούς: «Ένας θεολόγος ρώτησε έναν υπολογιστή αν υπάρχει Θεός. Ο υπολογιστής τού απάντησε ότι δεν έχει αρκετά δεδομένα για να δώσει απάντηση στο ερώτημα. Συνέδεσαν έτσι τον υπολογιστή με άλλους μεγάλους υπολογιστές, αλ-

λά και πάλι τα δεδομένα για να απαντηθεί το ερώτημα δεν ήταν επαρκή. Τέλος, συνέδεσαν τον υπολογιστή με όλους τους υπολογιστές του πλανήτη, με τους υπολογιστές στα αυτοκίνητα, τα ψηφιακά ρολόγια, τις συσκευές των νοικοκυριών και ο θεολόγος τού έθεσε πάλι το ερώτημα αν υπάρχει Θεός. Η απάντηση του υπολογιστή ήταν: Τώρα υπάρχει!» (A. Giddens, Κοινωνιολογία, σ. 523).

Πάντως, παρά τους προβληματισμούς, οι Τ.Π.Ε. είναι ένα από τα βασικά μέσα εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Διοίκησης, της παροχής υπηρεσιών υγείας, της εκπαίδευσης κτλ.

**Χρήστος
Καπράλος,
Σύνθεση τριών
μορφών, 1988,
Εθνική Πινακο-
θήκη.**

Ο όρος κυβερνοχώρος σημαίνει έναν νέο «κοινωνικό» χώρο, ο οποίος διαμορφώνεται από το παγκόσμιο δίκτυο των υπολογιστών που συνθέτουν το διαδίκτυο. Μέσα σε αυτόν τον νέο χώρο, οι άνθρωποι δεν είναι πια άνθρωποι με σάρκα και οστά αλλά μηνύματα στις οθόνες των υπολογιστών τους. Ο κυβερνοχώρος είναι «πραγματικός» κοινωνικός χώρος. Ο κάθε χρήστης του διαδικτύου έχει όνομα και ταυτότητα. Οι πράξεις του μέσα στο διαδίκτυο αφήνουν ίχνη και έχουν ποινικές κυρώσεις. Οι βρισιές,

οι αναρτήσεις φωτογραφιών με άσεμνο περιεχόμενο, οι «πλάκες» είναι ενέργειες που τιμωρούνται από τον νόμο. Οι χρήστες του διαδικτύου δεν πρέπει να νομίζουν ότι μπορεί, χρησιμοποιώντας ένα ψευδώνυμο, να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις πιστεύοντας ότι δε θα αποκαλυφθούν. Οι αντιθέσεις και τα προβλήματα του κοινωνικού κόσμου στον οποίο ζούμε, δεν εξαφανίζονται στον κυβερνοχώρο. Είναι παρόντα. Αυτό καθιστά αναγκαία την εκπαίδευση στη χρήση του υπολογιστή, ώστε το άτομο να αντιλαμβάνεται ότι όποιον δε γνωρίζει από την πραγματική ζωή, δεν είναι απαραίτητα αυτός που δηλώνει και του συστήνεται στον κυβερνοχώρο. Ανάλογη ενημέρωση και εκπαίδευση πρέπει να γίνει και στη χρήση του διαδικτυακού εμπορίου προ-

**κειμένου οι χρήστες του να ωφε-
λούνται από τα πλεονεκτήματά του,
χωρίς να γίνονται θύματα απάτης.**

2.2 Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας

**Τα χαρακτηριστικά της ελληνικής
κοινωνίας προσδιορίζονται από το
χρόνο και το χώρο. Ο χρόνος, η Ι-
στορία, είναι ο ένας παράγοντας. Ο
γεωγραφικός χώρος, το όριο Ανα-
τολής και Δύσης, είναι ο άλλος πα-
ράγοντας. Χρόνος, χώρος και καθη-
μερινή πράξη συνθέτουν τα χαρα-
κτηριστικά της ελληνικής κοινωνί-
ας, όπως και κάθε άλλης.**

**Ειδικότερα, τα χαρακτηριστικά
της είναι:**

**α) Η εξάρτηση και υποτέλεια. Το
ελληνικό κράτος δημιουργήθηκε με**

σχέσεις υποτέλειας και εξάρτησης από τις Μεγάλες Δυνάμεις του 19ου αιώνα. Η υποτέλεια και η εξάρτηση ήταν οικονομική και πολιτική και διαμόρφωσαν καθοριστικά την ελληνική κοινωνία.

β) Η καθυστερημένη βιομηχανική ανάπτυξη. Η βιομηχανική ανάπτυξη στη χώρα μας ήταν καθυστερημένη με αποτέλεσμα να εισάγει βιομηχανικά προϊόντα (αυτοκίνητα, τρακτέρ, μηχανές), χωρίς η ίδια να μπορεί να εξάγει αντίστοιχα. Αυτό επιβάρυνε, σε μεγάλο βαθμό, την ελληνική οικονομία. Έτσι, η οικονομική ανάπτυξη στην Ελλάδα στηρίχθηκε αναγκαστικά, στη ναυτιλία, τη μετανάστευση και τον τουρισμό.

γ) Η αστικοποίηση. Η αστικοποίηση δεν ήταν αποτέλεσμα της εκ-

βιομηχάνισης, αλλά της διόγκωσης του τομέα των υπηρεσιών. Τεράστιοι πληθυσμοί εισέρρευσαν στην Αθήνα και σε άλλα αστικά κέντρα όχι για να εργαστούν σε βιομηχανίες, αλλά για να εργαστούν, κυρίως, στο δημόσιο τομέα και στον τομέα των υπηρεσιών (βλ.κεφ. 10.5.2). Εμφανίστηκε, έτσι, το φαινόμενο μιας κυριολεκτικά παθολογικής συσσώρευσης του μισού σχεδόν πληθυσμού της χώρας στην Αθήνα και το λεκανοπέδιο της Αττικής.

δ) Η κυριαρχία της μικρής ιδιοκτησίας. Στην Ελλάδα, πλην της περιοχής της Θεσσαλίας, δεν υπήρχε σημαντική μεγάλη ιδιοκτησία της γης. Αντίθετα, κυριαρχούσε η μικρή ιδιοκτησία όπου ο κάθε αγρότης είχε ένα μικρό χωράφι που καλλιεργούσε. Αυτό καθήλωνε τον

αγροτικό πληθυσμό στη φτώχεια, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο τμήμα του να εγκαταλείπει την ύπαιθρο αναζητώντας μια καλύτερη ζωή στις πόλεις (εσωτερική μετανάστευση) ή στο εξωτερικό (εξωτερική μετανάστευση). Η απουσία μεγάλων γαιών οδήγησε και στη χαμηλή εκβιομηχάνιση της γεωργίας, αφού δεν υπήρχε η βάση για μεγάλες επενδύσεις σε αυτόν τον τομέα.

ε) Οι πελατειακές σχέσεις. Το κράτος ήταν σχεδόν ο μοναδικός σταθερός εργοδότης. Αναπτύχθηκε έτσι μια σημαντική πίεση, η οποία τροφοδότησε το πελατειακό σύστημα. Πολλοί πολιτικοί «εξαγόραζαν» ουσιαστικά τις ψήφους των συμπολιτών τους μέσω του διορισμού μελών της οικογενείας του στο δημόσιο. Ο όρος πελατειακό παραπέμπει στη μεταχείριση του

ψηφοφόρου σαν «πελάτη» του πολιτικού.

στ) Παρασιτική νοοτροπία. Αποτέλεσμα αυτής της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής δομής ήταν να αναπτυχθεί σε ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού γενικευμένη **αντι-παραγωγική και παρασιτική νοοτροπία**, δηλαδή να αναζητεί τρόπους απόκτησης εισοδήματος χωρίς να προσφέρει το ανάλογο προϊόν ή υπηρεσία. Όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά έχουν οδηγήσει σε φαινόμενα όπως:

1. Η παρα-οικονομία.

Δίπλα στην επίσημη και φανερή οικονομική δραστηριότητα -αυτή που δηλώνεται στις φορολογικές αρχές- υπάρχει και μια άλλη, αφανής οικονομική δραστηριότητα. Το μέγεθός της είναι σημαντικό και βαίνει αυξανόμενο ή μειούμενο ανάλογα με

τη στάση του κράτους απέναντι στη φοροδιαφυγή. Δυστυχώς, πέρα από τα έσοδα που χάνει το κράτος δημιουργείται και έντονο αίσθημα αδικίας στους φορολογικά συνεπείς πολίτες (βλ. κεφ 7.6).

2. Η υποβάθμιση της πολιτικής.

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί -όχι μόνο στην Ελλάδα η υποβάθμιση της πολιτικής εξουσίας (πρωθυπουργός, κοινοβούλιο κτλ.) σε σχέση με την οικονομική εξουσία (επιχειρηματίες, πολυεθνικές επιχειρήσεις, τράπεζες κτλ.). Επιπλέον, η οικονομική εξουσία επηρεάζει σημαντικά την πολιτική εξουσία. Η κυριαρχία της οικονομίας επί της πολιτικής είναι ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της σύγχρονης δημοκρατίας.

3. Η προβληματική λειτουργία των θεσμών.

Ένα παράδειγμα προβληματικής λειτουργίας είναι η τυπολατρεία - νομολατρεία. Η επιμονή στον τύπο και όχι στην ουσία, έχει ως αποτέλεσμα η συζήτηση ή σύγκρουση να γίνεται για την διαδικασία και όχι για το περιεχόμενο, ο τύπος να πνίγει την ουσία, το ενδιαφέρον από τα ουσιώδη να μετατίθεται στα επουσιώδη. Σχεδόν για τα πάντα χρειάζεται νόμος. Και σε μια εποχή που πολλά πρέπει να ρυθμιστούν και που πολλά συνεχώς αλλάζουν, το αποτέλεσμα είναι η πολυνομία. Αν προστεθούν η έλλειψη προγραμματισμού και οι ρουσφετολογικές ρυθμίσεις, τότε γίνεται λόγος για βιομηχανία νόμων. Αυτό το φαινόμενο όμως δε βοηθά στην καλή λειτουργία της κοινωνίας και της

πολιτείας. Έτσι, μάλλον δικαιολογημένα υπάρχει η αίσθηση ότι οι νόμοι υπάρχουν μόνο για τους οικονομικά και κοινωνικά αδύναμους, ενώ οι οικονομικά και πολιτικά ισχυροί κατορθώνουν να ξεφεύγουν.

Τέλος, η έλλειψη προγραμματισμού εμποδίζει τη χώρα να έχει ένα μακρόπνοο και μακροχρόνιο σχέδιο για την οικονομία, την εκπαίδευση, τις υπηρεσίες υγείας κτλ. Επικρατεί η εντύπωση ενός «ράβε ξήλωνε» καθώς κάθε υπουργός και κάθε κυβέρνηση ακυρώνει, συχνά, ορισμένα από τα πεπραγμένα των προηγούμενων.

Ατμήλατος Συρμός Θησείου-Πειραιά στα τέλη του 19ου αιώνα.

Από το 1904 ηλεκτροδοτήθηκε. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

Η Ελλάδα μπήκε καθυστερημένα στην εποχή της βιομηχανίας. Η ελληνική οικονομία κράτησε για μεγάλο χρονικό διάστημα τα παραδοσιακά επαγγέλματα (αγροτικός τομέας, κτηνοτροφία) δίπλα στο μικρό βιομηχανικό τομέα που αναπτυσσόταν με αργούς ρυθμούς.

**Νικόλαος Βώκος,
Το άρμεγμα της
κατσίκας, Εθνική
Πинаκοθήκη.**

**Κωνσταντίνος
Βολανάκης,
Η διάνοιξη του
Ισθμού της
Κορίνθου, Εθνική
Πинаκοθήκη.**

**Φωτογραφία
του Κώστα
Μπαλάφα
από τη
συγκέντρωση**

**του αλατιού στις αλυκές Αλεξάν-
δρου, Καρυώτες, Λευκάδας. (Φωτο-
γραφικό Αρχείο Μουσείου Μπενά-
κη)**

**Οι κάτοικοι των αγροτικών πε-
ριοχών της Ελλάδας εργάζονταν
σκληρά προκειμένου να επιβιώ-
σουν. Ο φωτογράφος μιλώντας αρ-
γότερα για τις γυναίκες της φωτο-
γραφίας που κουβαλούσαν κάδους
με πολλά κιλά αλάτι στο κεφάλι, κά-
τω από τον καλοκαιρινό ήλιο, είπε:
«Ήταν σαν τις Καρυάτιδες σε κό-
ντρα φως». (εφ. Καθημερινή, 3 Αυ-**

γούστου 2010) Την ίδια περίοδο, εκατοντάδες χιλιάδες κάτοικοι των αγροτικών περιοχών μεταναστεύουν στις πόλεις και κυρίως στην Αθήνα, προς αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής.

**Αγήνωρ Αστεριά
δης, Γυναίκες στον
τρύγο, 1966,
Εθνική Πινακοθήκη.**

Ερωτήσεις - Ασκήσεις - Δραστηριότητες

Α' ΟΜΑΔΑ

1α. Βάλτε Σ (Σωστό) ή Λ (Λάθος) στην αντίστοιχη απάντηση:

_____ Κυρίαρχος οικονομικός τομέας της αγροτικής κοινωνίας είναι το εμπόριο.

_____ Το ελληνικό κράτος ιδρύθηκε σε συνθήκες εξάρτησης και υποτέλειας από τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής.

_____ Η πολυνομία προωθεί την καλή λειτουργία της κοινωνίας.

_____ Στη μεταβιομηχανική κοινωνία αναπτύσσεται ο τομέας των υπηρεσιών.

_____ Τεχνοφοβία είναι η ακραία μορφή του άγχους που προκαλεί η νέα τεχνολογία.

1β. Μεταβιομηχανική κοινωνία είναι (βάλτε σε κύκλο τη σωστή απάντηση):

α. Η κοινωνία που δεν έχει βιομηχανία.

β. Η κοινωνία που στηρίζεται αποκλειστικά στην πληροφορική.

γ. Η κοινωνία που η πλειονότητα του πληθυσμού ζει σε μεγαλουπόλεις.

δ. Η κοινωνία στην οποία η οικονομική ανάπτυξη στηρίζεται στη γνώση και τη διαχείριση της πληροφορίας.

ε. Όλα αυτά.

1γ. Να αντιστοιχίσετε τις έννοιες της Α' στήλης με τις έννοιες της Β' στήλης, γράφοντας τον αντίστοιχο αριθμό της Α' στήλης στο κενό της Β' στήλης.

Α' στήλη

1. μεταβιομηχανική κοινωνία _____
2. αγροτική κοινωνία _____
3. βιομηχανική κοινωνία _____
4. βιοτεχνία _____
5. υποεκπαίδευση _____

Β' στήλη

- κοινωνικός αποκλεισμός
Πόλεις
Χωριό
Πληροφορική
χειροκίνητες μηχανές

2α. Αναπτύξτε την έννοια και τα χαρακτηριστικά της βιομηχανικής κοινωνίας.

2β. Να εξηγήσετε γιατί η εξέλιξη της τεχνολογίας αλλάζει την αίσθηση του χώρου και του χρόνου.

B' ΟΜΑΔΑ

1α. Να αναλύσετε τις αλλαγές στις κοινωνικές σχέσεις που έχει επιφέρει ο κυβερνοχώρος αναφέροντας και ένα παράδειγμα.

1β. Να εξηγήσετε με ένα παράδειγμα την άποψη ότι «η διάκριση ανάμεσα σε αυτούς που έχουν πρόσβαση στη γνώση και την πληροφορία και σε αυτούς που δεν την έχουν συνιστά μια νέα μορφή ανισότητας».

2α. Η παραοικονομία συνδέεται με τη φοροδιαφυγή, και αν ναι, πώς;

2β. Τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Εξηγήστε, με ένα παράδειγμα από την καθημερινότητά σας, αν ισχύουν.

Επιπλέον:

Πώς μπορεί να αντιμετωπισθεί η κοινωνική ανισότητα που προκαλείται από την άνιση πρόσβαση στη γνώση και την τεχνολογία;

Βασική ορολογία

-άμεση δημοκρατία: το πολίτευμα το οποίο ίσχυσε στην αρχαία Ελλάδα, σύμφωνα με το οποίο όλοι οι πολίτες άρχουν και άρχονται κατά σειράν, όλοι συμμετέχουν στην άσκηση της εξουσίας (νομοθετικής, εκ-τελεστικής, δικαστικής).

-αμυντικός εθνικισμός (πατριωτισμός): είναι η αγάπη και η αφοσίωση προς την πατρίδα, δεν έχει επεκτατικές βλέψεις, αλλά προασπίζεται το δικό του εθνικό έδαφος, τον πολιτισμό του, τις παραδόσεις του, την ταυτότητά του.

-ανταγωνιστική επιχείρηση / οικονομία: επιχείρηση / οικονομία, που παράγει αγαθά και υπηρεσίες, που μπορούν να ανταγωνιστούν αγαθά και υπηρεσίες από άλλες επιχειρήσεις / οικονομίες (άλλες χώρες).

-ανταγωνιστικό προϊόν: ποιοτικό και σε καλή τιμή προϊόν, για τον αγοραστή-πελάτη, ώστε να το προτιμά σε σχέση με άλλα ομοειδή προϊόντα. Και αυτό πρέπει να αποτελεί τον κύριο στόχο κάθε επιχείρησης.

-αντιπραγματισμός: ανταλλαγή πράγματος αντί πράγματος.

-αρχή επικουρικότητας: σύμφωνα με αυτήν, η Ε.Ε. δρα μόνο εάν και στον βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσης είναι αδύνατον να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη-μέλη, και συνεπώς δύνανται, λόγω των διαστάσεων ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο.

-άρχειν και άρχεσθαι: η ικανότητα του πολίτη να κυβερνά και να κυβερνάται.

-βιοποικιλότητα: η ύπαρξη πολλών ειδών ζώων και φυτών.

-Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας: αρμόδια υπηρεσία για την οργάνωση της πολιτικής άμυνας (εν καιρώ πολέμου) και της πολιτικής προστασίας (εν καιρώ ειρήνης) με στόχο την ασφάλεια των πολιτών.

-«Δια βίου Εκπαίδευση»: η εκπαίδευση που συντελείται σε ολόκληρη τη ζωή. Οι ταχύτατες αλλαγές σε όλους τους τομείς επιτάσσουν την διαρκή εκπαίδευση.

-δημόσιο έλλειμμα: το δημόσιο έλλειμμα υπάρχει όταν τα δημόσια έσοδα είναι μικρότερα από τα δημόσια έξοδα.

-εθελοντισμός: η οργανωμένη προσφορά υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο, χωρίς την απαίτηση ανταλλάγματος.

-εθνικισμός: είναι η αποκλειστική προσήλωση προς την ιδέα του έθνους, στη διάκριση και στην υπεροχή του δικού μου έθνους. Όταν ο εθνικισμός έχει επεκτατικές βλέψεις και διάθεση επιβολής σε άλλα έθνη μετατρέπεται σε σωβινισμό.

-ελληνορθόδοξη παράδοση: περιλαμβάνει τη γλώσσα, τη νοοτροπία, τους θεσμούς, την ορθοδοξία. Περιλαμβάνει τον ελληνικό πολιτισμό, όπως διαμορφώθηκε από την αρχαία Ελλάδα μέχρι τις μέρες μας. Αρχαία Ελλάδα, Βυζάντιο και Ορθοδοξία αποτελούν το τρίπτυχο της Ελληνορθοδοξίας.

-εμπορικό ισοζύγιο της χώρας: περιλαμβάνει τις εισαγωγές και εξαγωγές προϊόντων, δηλαδή πόσα προϊόντα εισάγει και πόσα προϊόντα εξάγει η χώρα.

-εμπιστοσύνη: σημαίνει πίστη, α-

ξιοπιστία, σεβασμός, σε όλο το πλέγμα σχέσεων που αναπτύσσονται στις σχέσεις των ανθρώπων. Είναι από τις πιο απαραίτητες αξίες για τις σχέσεις κράτους-επιχείρησης-εργαζομένων και για την πρόοδο των εργαζομένων και της επιχείρησης.

-ένταξη: είναι η διαδικασία κοινωνικής ενσωμάτωσης ατόμων που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, κυρίως μέσω της προώθησής τους στην απασχόληση.

-εξωστρέφεια επιχειρήσεων: οι επιχειρήσεις που έχουν στραμμένο το ενδιαφέρον τους προς ξένες αγορές, που παράγουν προϊόντα ανταγωνιστικά σε σχέση με άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις του εξωτερικού.

-επιθετικός εθνικισμός (ιμπεριαλισμός): δηλώνει την προσπάθεια επέκτασης και επιβολής ενός έθνους σε άλλα έθνη.

-επιταγή: είναι έγγραφο, με το οποίο, αυτός που έχει χρήματα στην τράπεζα δίνει εντολή στην τράπεζα να πληρώσει το ποσό που αναγράφεται στον κομιστή της επιταγής. Η επιταγή είναι πληρωτέα εν όψει, δηλαδή με την εμφάνισή της στο γκισέ της τράπεζας.

-επιχειρείν/επιχειρηματικότητα: σημαίνει τόλμη, φαντασία, δημιουργία. Σημαίνει επιστημονικές γνώσεις και έξυπνες ιδέες που γίνονται πράξεις. Σημαίνει μετουσίωση της αβεβαιότητας σε βεβαιότητα και δράση.

-επιχείρηση: παραγωγική μονάδα που συνδυάζει τους συντελεστές παραγωγής (έδαφος, εργασία,

κεφάλαιο), για να παράγει αγαθά και υπηρεσίες, με σκοπό το κέρδος.

-ευρωπαϊκή ιθαγένεια: η ιθαγένεια που έχουν οι ευρωπαίοι πολίτες.

Έτσι κάθε πολίτης της Ε.Ε. έχει δύο ιθαγένειες, του κράτους-μέλους και της Ε.Ε.

-Ευρωπαϊκή Συμπολιτεία: δηλώνει την ένωση των Ευρωπαϊκών κρατών-πολιτειών σε μια συμπολιτεία.

-εταιρική κοινωνική ευθύνη: συνίσταται στην ενσωμάτωση, σε εθελοντική βάση, θεμάτων κοινωνικής, περιβαλλοντικής και πολιτισμικής μέριμνας στις επιχειρηματικές δραστηριότητες των επιχειρήσεων, καθώς και στις επαφές τους με άλλα ενδιαφερόμενα μέρη.

-ευρωσύστημα: αποτελείται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα

μαζί με τις Εθνικές Κεντρικές Τράπεζες των χωρών που έχουν υιοθετήσει το ευρώ.

-ηλεκτρονική δημοκρατία: εφαρμογή της δημοκρατίας, δηλαδή ψηφοφορία για διάφορα θέματα μέσω του Η/Υ ή από ειδικά μηχανήματα που θα είναι εγκατεστημένα σε κεντρικά σημεία της πόλης.

-θεμελιώδες πολιτικό πρόβλημα: το θεμελιώδες πρόβλημα της πολιτικής είναι το ερώτημα: περισσότερη ισότητα (δικαιοσύνη) ή περισσότερη αποτελεσματικότητα; Αλλιώς, η πολιτική υπηρετεί αξίες ή συμφέροντα;

-ιθαγένεια: ο νομικός δεσμός που συνδέει ένα πρόσωπο με ορισμένο κράτος και ο οποίος συνεπάγεται δικαιώματα και υποχρεώσεις. Αποκτάται είτε με βάση τη συγγένεια εξ

αίματος (ius sanguinis) είτε με βάση τον τόπο γέννησης (ius soli).

-καταμερισμός εργασίας: κατανομή εργασίας σε περισσότερα πρόσωπα. Η κατανομή αρμοδιοτήτων για επιμέρους στάδια της παραγωγής σε διαφορετικά πρόσωπα με αποτέλεσμα την περισσότερη και καλύτερη παραγωγή.

-κομματικοποίηση: η δράση υπέρ κόμματος σύμφωνα με τις κομματικές πεποιθήσεις ή τις κομματικές εντολές.

-Κοινωνική Συνεταιριστική Επιχείρηση: είναι αστικός συνεταιρισμός με κοινωνικό σκοπό και διαθέτει εκ του νόμου την εμπορική ιδιότητα.

-κοσμοπολίτης: ο πολίτης του κόσμου.

- κοσμοπολιτισμός:** για ένα κράτος σημαίνει την ύπαρξη στοιχείων και χαρακτηριστικών από πολλά μέρη του κόσμου. Για έναν πολίτη σημαίνει ότι είναι συγχρόνως πολίτης του κόσμου και πολίτης ενός κράτους.
- κρατικός παρεμβατισμός:** η παρέμβαση του κράτους στην οικονομία. Σκοπός του κρατικού παρεμβατισμού είναι ο περιορισμός των ανεπιθύμητων καταστάσεων που προξενεί η λειτουργία του μηχανισμού της αγοράς, και κατ' επέκταση η επίλυση των βασικών οικονομικών προβλημάτων.
- κύριο οικονομικό πρόβλημα:** πώς με περιορισμένους πόρους θα ικανοποιηθούν οι απεριόριστες ανάγκες; Από αυτό απορρέουν και τα άλλα οικονομικά προβλήματα.
- κοινοτικά προγράμματα:** τα διάφορα προγράμματα της Ε.Ε.

που έχουν στόχο την προώθηση κοινών πολιτικών (παιδεία, ανταγωνιστικότητα, περιβάλλον κτλ.).

-καινοτομία: ο πειραματισμός, η αναζήτηση, η υιοθέτηση του καινούργιου, η διαρκής προσαρμογή, η αποδοχή νέων μορφών οργάνωσης και παραγωγής είναι στοιχεία καινοτομίας, που αποτελούν παράγοντα επιτυχίας για την επιχείρηση και κινητήρια δύναμη για την οικονομία.

-κουλτούρα καινοτομίας: αναφέρεται στις βασικές αξίες και στους κανόνες σύμφωνα με τους οποίους αισθάνονται, σκέφτονται και δρουν οι εργαζόμενοι της επιχείρησης και πρωτίστως τα στελέχη της. Χωρίς κουλτούρα καινοτομίας, η επιχείρηση δεν μπορεί να αναπτύξει και να επιτύχει καινοτομίες.

- **κράτος:** η λέξη κράτος στην αρχαία ελληνική γλώσσα σήμαινε «δύναμη». Το κράτος είναι οργανωμένη πολιτική οντότητα, η οποία σε μια καθορισμένη γεωγραφική περιοχή παράγει νόμους που οργανώνουν την οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή.
- κώδικας δεοντολογίας και επιχειρηματικής ηθικής:** σύνολο αρχών, ηθικής και κοινωνικής φύσεως, που δεσμεύουν την επιχείρηση να δραστηριοποιείται σύμφωνα με τις αρχές του.
- Μη Κυβερνητικοί Οργανισμοί (Μ.Κ.Ο.):** οργανώσεις κυρίως με ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Δρουν με βάση τις αρχές της συνεργασίας και της αλληλεγγύης και με βάση το δικαίωμα παρέμβασης υπέρ των αδυνάτων.

-νόμος της ζήτησης: όταν αυξάνεται η τιμή ενός αγαθού, η ζητούμενη ποσότητα μειώνεται. Και αντίθετα, όταν μειώνεται η τιμή ενός αγαθού, η ζητούμενη ποσότητα αυξάνεται. Δηλαδή, η σχέση μεταξύ τιμής και ζητούμενης ποσότητας είναι αντίστροφα ανάλογη.

-νόμος της προσφοράς: όταν αυξάνεται η τιμή ενός αγαθού, η προσφερόμενη ποσότητα αυξάνεται, και όταν μειώνεται η τιμή ενός αγαθού, η προσφερόμενη ποσότητα μειώνεται.

-ο ρυπαίνων πληρώνει: βασική αρχή στην οικολογία με στόχο την προστασία του περιβάλλοντος.

-οδική ασφάλεια: η ασφάλεια όταν κυκλοφορούμε στους δρόμους. Οι κύριοι παράγοντες οδικής ασφάλειας είναι ο οδηγός, το όχημα, ο δρόμος, η σήμανση και ο έλεγχος.

-συντελεστές παραγωγής: το έδαφος (φυσικοί πόροι), το κεφάλαιο (μηχανήματα, κτήρια κτλ.) και η εργατική δύναμη.

-παγκοσμιοποίηση: η κυκλοφορία αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίου και ανθρώπων γίνεται πλέον σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό έχει επιφέρει μεγαλύτερη επικοινωνία και μεγαλύτερη αλληλεξάρτηση μεταξύ των χώρων όλου του κόσμου.

-παγκόσμιο χωριό: ο πλανήτης Γη είναι μια κουκίδα στο σύμπαν. Οι Τεχνολογίες Πληροφοριών και Επικοινωνιών έχουν ενώσει όλον τον κόσμο, οπότε γίνεται λόγος για παγκόσμιο χωριό.

-πολίτης: κάθε μέλος κράτους που έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις έναντι του κράτους του οποίου έχει την ιθαγένεια. Κάθε μέλος του κράτους έχει πολιτικά δικαιώματα και

κυρίως το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι.

-πολιτικάντης: ο πολιτικός που ενδιαφέρεται για το δικό του όφελος και όχι για το όφελος του συνόλου. Είναι ο καταφερτζής, που με τον τρόπο του λέει το κατάλληλο ψέμμα, την κατάλληλη στιγμή, για να επιτύχει το στόχο του.

-πολιτική: η τέχνη και η επιστήμη της διακυβέρνησης. Η συμμετοχή / δράση του πολίτη στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, στις δημόσιες υποθέσεις.

-πολιτική απάθεια: η αδιαφορία για την πολιτική. Μερικές φορές δεν είναι αδιαφορία για την πολιτική αλλά συνειδητή επιλογή.

-πολιτική συμμετοχή: η συμμετοχή / δράση, ατομική ή ομαδική, του πολίτη στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, στις δημόσιες υποθέσεις.

-πολιτική τέχνη: «η αληθινή πολιτική τέχνη δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για το ατομικό αλλά για το κοινό συμφέρον, διότι το ατομικό διασπά, ενώ το κοινό ενώνει την πολιτεία» (Πλάτων, Νόμοι).

-πολιτικές αρετές / αξίες: εκφράζουν τις πραγματικές και βαθύτερες ανάγκες των πολιτών. Αποκρυσταλλώνονται σε γενικές αρχές και ιδέες που προσανατολίζουν και καθοδηγούν τα άτομα και την κοινωνία. Επηρεάζουν τις πεποιθήσεις μας και λειτουργούν ως κατευθυντήριοι άξονες για την αξιολόγηση των εαυτών μας και των άλλων.

-πολιτικό ήθος: έχει ο πολιτικός που διαπνέεται από πολιτικές αρετές, που ασκεί την πολιτική εξουσία, σύμφωνα με τους κανόνες της πολιτικής τέχνης και επιστήμης, προς όφελος του κοινωνικού συνόλου.

-πολιτικό κόστος: είναι η απώλεια πολιτικής δύναμης για τον πολιτικό, την κυβέρνηση, το κόμμα, όταν λογοδοτούν για λανθασμένες επιλογές. Κάθε πρόσωπο και κάθε φορέας που ασκεί πολιτική οφείλει να λογοδοτεί, δεδομένου ότι η λογοδοσία είναι βασική αρχή της δημοκρατίας.

-πολιτικό σύστημα: η συστηματική οργάνωση θεσμών, πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που διαμορφώνουν την πολιτική βούληση της πολιτείας.

-πολιτικοποίηση: η διαδικασία εκμάθησης, διαμόρφωσης πολιτικής συνείδησης και συμμετοχής του πολίτη στα κοινά.

-πολιτικός: το πρόσωπο που συμμετέχει ενεργά σε εκλογικές αναμετρήσεις για να αντιπροσωπεύσει το λαό σε οποιαδήποτε πολιτική θέση.

-πολιτικός αναλφαβητισμός: όταν ο πολίτης δεν έχει τις απαραίτητες κοινωνικές και πολιτικές γνώσεις για να μπορεί να συμμετέχει ουσιαστικά, ελεύθερα και υπεύθυνα στα πολιτικά δρώμενα.

-πολιτισμός είναι το σύνολο των αξιών που πραγματοποιούν οι άνθρωποι στην ιστορική τους πορεία και τυγχάνουν καθολικής αναγνώρισης και αποδοχής, είναι το κοινό κτήμα που πραγματοποιούν και το οποίο μεταβιβάζουν στις επόμενες γενιές. Είναι ο τρόπος ζωής, τρόπος που διαμορφώνεται από την ιεράρχηση των αναγκών.

-πολιτισμική κληρονομιά: το σύνολο τη πολιτισμικής δημιουργίας που αφήνει κάθε γενιά στην επόμενη.

-πολιτισμική πολυμορφία: οι διάφορες μορφές πολιτισμού που δημιουργούν οι διάφοροι λαοί ή ομάδες.

-πολυφαρμακία: η κατανάλωση πολλών, συνήθως όχι απαραίτητων, φαρμάκων, με αρνητικές επιπτώσεις στην υγεία.

-Σύμπραξη Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (Σ.Δ.Ι.Τ.): είναι συμβάσεις, κατά κανόνα μακροχρόνιες, οι οποίες συνάπτονται μεταξύ ενός δημόσιου και ενός ιδιωτικού φορέα με σκοπό την εκτέλεση έργων ή/και την παροχή υπηρεσιών.

-συναλλαγματική: έγγραφο, το οποίο για να είναι έγκυρο πρέπει υποχρεωτικά από τον νόμο να έχει ορισμένα στοιχεία (εντολή πληρωμής, όνομα πληρωτή, χρόνο λήξης, υπογραφή κτλ.).

-Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας:

υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας, που ασχολείται με τον έλεγχο εφαρμογής της νομοθεσίας για την ασφάλεια και υγιεινή στο χώρο εργασίας.

-τιμή ισορροπίας: καλείται η τιμή, στην οποία η ζητούμενη ποσότητα ισούται με την προσφερόμενη ποσότητα και η αγορά βρίσκεται σε ισορροπία, και δεν υπάρχουν οικονομικές δυνάμεις (νοικοκυριά και επιχειρήσεις), που να τείνουν να την μεταβάλλουν.

-χρήμα: ο,τιδήποτε γίνεται αποδεκτό ως μέσο ανταλλαγής αγαθών και μέσο μέτρησης της ανταλλακτικής αξίας των άλλων αγαθών.

- χρηματιστήριο: η «αγορά» (αγορά και πώληση) μετοχών και ομολόγων (δανειακοί τίτλοι δημοσίου και μεγάλων επιχειρήσεων).

-ψηφιακός πολίτης: στην κοινωνία

της γνώσης και της πληροφορίας, της ψηφιακής εποχής, ο πολίτης για να συμμετέχει ελεύθερα και υπεύθυνα χρειάζεται να έχει και γνώση και ικανότητα διαχείρισης της πληροφορίας, να είναι ψηφιακός πολίτης.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ και άλλες πηγές πληροφόρησης

α. Βιβλιογραφία

**Ανδρούσου Α. - Ασκούνη Ν., (επ.),
Πολιτισμική ετερότητα και ανθρώ-
πινα δικαιώματα, Μεταίχμιο, Αθήνα
2011.**

**Αντωνοπούλου-Τρεχλή Ζ., Η πολιτι-
κή φιλοσοφία της αρχαιο-ελληνικής
τέχνης, εκδ. Λιβάνη, Αθήνα 2001.**

**Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια,
εκδ. Ζαχαρόπουλος.**

**Αριστοτέλους, Πολιτικά, εκδ. Ζαχα-
ρόπουλος.**

**Βασιλείου Θ. Α. - Σταματάκης Ν.,
Λεξικό Επιστημών του Ανθρώπου,
εκδ. Gutenberg, Αθήνα 1992.**

Βενιζέλος Ε., Διαχρονία και συνέργεια, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1999.

Βλάχος Γ., Η δημοκρατική κοινωνία και ο πολίτης στο κατώφλι του εικοστού πρώτου αιώνα, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1999.

Γεωργακόπουλος Θ. κ.ά, Εισαγωγή στην πολιτική οικονομία, Αθήνα 1982.

Γιανναράς Χρ., Πολιτισμός, το κεντρικό πρόβλημα της πολιτικής, εκδ. Ίνδικτος, Αθήνα 1997.

Δημαράς Κ.Θ., Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, εκδ. Ίκαρος, Αθήνα 1975.

Καράγεωργας Δ., Παραδόσεις δημόσιας οικονομικής, τ. Α,Β,Γ, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα.

Καραποστόλης Β., Συμβίωση και επικοινωνία στην Ελλάδα, εκδ. Γνώση, Αθήνα 1987.

Καργάκος Σ., Για μια δημοκρατία ευθύνης, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2001.

Καστοριάδης Κ., Η αρχαία Ελληνική δημοκρατία και η σημασία της για μας σήμερα, εκδ. Ύψιλον, Αθήνα 1999.

Καστοριάδης Κ., Η Ελληνική ιδιαιτερότητα, τ. Α,Β,Γ, εκδ. Κριτική, Αθήνα 2011.

Κοντογιώργης Γ., Πολίτης και πολιτική, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 2003.

Λιανός Θ., Κοινωνική δικαιοσύνη, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2000.

Λιανός Θ.-Χρήστου Γ., Πολιτική οικονομία, εκδ. ΟΕΔΒ, Αθήνα 1995.

Μπεκ Ούρλιχ, Τι είναι παγκοσμιοποίηση, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2000.

Μπίκος Ν., Το βιβλίο ως διδακτικό μέσο και οι κυρίαρχοι τρόποι ανάγνωσης, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 2012.

Παπανούτσος Ε., Η παιδεία, το μέγαλο μας πρόβλημα, εκδ. Δωδώνη, Αθήνα 1976.

Πατσός Χ., Η ανάδυση του κοινωνικού και θρησκευτικού υποκειμένου, εκδόσεις Proforma, Αθήνα 2007.

Πλάτωνος, Νόμοι, εκδ. Ζαχαρόπουλος.

Πλάτωνος, Πολιτεία, εκδ. Ζαχαρόπουλος.

Τσαούσης Δ., Η κοινωνία του ανθρώπου, εκδ. Gutenberg, Αθήνα 1989.

Ψυρούκης Ν., Ιστορικός χώρος και Ελλάδα, εκδ. Επικαιρότητα, Αθήνα 1983.

Braudel F., Υλικός πολιτισμός, οικονομία και καπιταλισμός, εκδ.

**Μορφωτικό Ινστιτούτο Αγροτικής
Τράπεζας, Αθήνα 1995.**

**Dahl R., Σύγχρονη πολιτική ανάλυση,
εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1979.**

**Duverger M., Εισαγωγή στην πολιτι-
κή, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1985.**

**Gellner E., Έθνη και εθνικισμός, εκδ.
Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1992.**

Giddens A., Κοινωνιολογία, εκδ.

Gutenberg, Αθήνα 2002.

**Heilbroner R. – Thurow L., Για την
κατανόηση της μικρο-οικονομικής
και μακρο-οικονομικής, εκδ. Παπα-
ζήση, Αθήνα.**

**Kennedy P., Προετοιμασία για τον
21ον αιώνα, εκδ. Λιβάνη, Αθήνα
1994.**

**Sabine G., Ιστορία των πολιτικών
θεωριών, εκδ. Ατλαντίς, Αθήνα.**

**Schwartzzenberg R., Πολιτική κοινω-
νιολογία, Τόμος I και II, εκδ. Παρα-
τηρητής Θεσσαλονίκη 1984.**

β. Ηλεκτρονικές διευθύνσεις
Πολλές ηλεκτρονικές διευθύνσεις
υπάρχουν στα παραθέματα του βι-
βλίου.

Περιεχόμενα 1ου τόμου

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ώρες 5	5
1.1 Άνθρωπος: κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό ον	8
1.2 Η πόλις και ο πολίτης	18
1.3 Η πολιτική τέχνη	29
1.4 Ο πολιτικός - Οι ιδιότητες του πολιτικού	41
1.5 Η οικονομία	52
1.5.1 Κοινωνία, πολιτεία και οικονομία: αμφίδρομες σχέσεις ..	52
1.5.2 Από την οικονομία του οίκου στην οικονομία της πόλης	58
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ώρες: 4	67
2.1 Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας και της γνώσης.....	70
2.1.1 Αγροτική κοινωνία	70

2.1.2 Βιομηχανική κοινωνία	75
2.1.3 Μεταβιομηχανική κοινωνία.....	85
2.1.4 Η κοινωνία της πληροφορίας κατης γνώσης	93
2.2 Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας.....	104

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.